

MARIJA, VSE K TEBI HITI

Šmarnično branje za otroke

Dragica Šteh

Ilustracija na naslovnici: Marjeta Kastelic, 1949

Marija, vse k Tebi hiti

V glavni vlogi šmarnic nastopata stari ata Janez in njegova vnukinja Sara. Ata je vdovec in živi sam. Sara s svojo družino živi na drugem koncu vasi. Popoldneve preživlja pri atu, ki ji odkriva številne modrosti, tudi svojo veliko predanost nebeški materi Mariji. Pripoveduje ji o svojem življenju, o preizkušnjah, lepih spominih in veri. Sarina starša sta verna, a si v naglici sodobnega časa ne znata vzeti časa, da bi z družino obujala stare običaje in poglobljala vero. Po Sarinem navdušenju nad dedkovimi zgodbami, počasi spreminjata svoj življenjski slog in spet začneta odkrivati lepoto družinske molitve, prepevanja in svete maše.

Zgodbe šmarničnega branja so vezane na najlepše slovenske Marijine pesmi, ki na še posebej prisrčen in razumljiv način ponazarjajo kako zelo se je naš narod v preteklosti zatekal k Mariji, pri njej iskal tolažbo, moč in upanje.

Dragica Šteh

Šentvid pri Stični, maj 2022

1. dan

Spet kliče nas venčani maj

Ata Janez je sedel pri kuhinjski mizi in se trudil iz travniških rož napraviti lep šopek, ko je na vratih zagledal nasmejano vnukinjo Saro.

»Hej, naj ti pomagam.« je rekla in se nemudoma lotila urejanja cvetlic. *»Nekam dolgočasno je danes. Počasi imam dovolj teh prostih dni. Komaj čakam spet šolo in druženje s prijateljicami. Mami je rekla, da je danes praznik. A se ni obnašala prav nič praznično. Imeli smo generalno čiščenje. Dolgčas, ne pa praznik, ti rečem.«*

»Zame pa je prvi maj vsako leto res en velik praznik. Začne se namreč najboljši mesec v letu,« je razneženo začel pripovedovati ata Janez.

»A bejž,« ga je prekinila Sara. *»To pa ne drži. Najboljši mesec je morda december, ko pride Miklavž in ko je Božič in imamo jaslice in božično drevo in čakamo novo leto. Ali pa ..., ali pa julij, ko gremo na morje... Ali pa, ali pa... september, ko se začne šola in imam rojstni dan. Le kaj je tako posebnega v maju, da ti je tako pri srcu?«*

»Naša nebeška Mati Marija praznuje. In to cel mesec. Zato sem nabral te rože in ti si napravila prav lep šopek, ki ga bom zdaj postavil k Marijinemu kipu na polici,«

»U, saj res. Marija. Šmarnice. Pesmi. To sem že malo pozabila. Lani je bilo res lepo, ko smo se pripravljali na prvo sveto obhajilo. Potem pa je prišla tista nadležna korona in se je vse prestavilo in je bilo toliko stvari čisto drugačnih, kot smo jih načrtovali,« je modrovala Sara.

Ata je pokimal in nadaljeval: *»In vendar smo imeli prav lepo slovesnost prvega svetega obhajila. V času korone pa smo se tudi marsičesa naučili.«*

»O ja. Predvsem smo se veliko učili, prepisovali in imeli pouk na daljavo. Ni bilo tako zabavno kot se sliši. Pustiva zdaj to. Mi je kar malo žal veš, da smo

kar nehali hoditi k maši. Mami se je kar precej bala virusa in nekaj časa smo mašo spremljali po televiziji, potem pa smo pozabili tudi na to... A ti se nisi pa ničesar bal? Si vseeno hodil k maši?» je bila radovedna Sara.

»Imava pa kar zanimivo in težko debato za prvi šmarnični dan. Obljubim, da bom v tem mesecu odgovoril na vsa tvoja vprašanja, če mi ti obljubiš, da boš vsak dan z menoj vsaj malo premišljevala o Bogu, Mariji in naši veri.«

»Saj veš, dragi moj ata, da ti ne morem ničesar odreči. Pravzaprav komaj čakam na tvoje zgodbe.«

»In pesmi.« je tiho dodal ata. »Letos bova pela. O Mariji in Mariji v čast.«

»Prepevam pa zelo rada. In vem, da se danes po vseh slovenskih cerkvicah in kapelah poje tale:«

*Spet kliče nas venčani maj,
k Mariji v nadzemeljski raj.
Cvetlice dobrane, si venčajo glave,
raduje se polje in gaj.*

NALOGA:

Naberi šopek travniškega cvetja in uredi Marijin šmarnični oltar.

2. dan

Je angel Gospodov

Včeraj smo spoznali Saro in njenega dedka. Pogovarjala sta se o prvem maju in o začetku šmarnic. Vsak dan bosta spoznala eno izmed Marijinih pesmi in se ob njih pogovarjala o Bogu in veri.

Ata Janez je nestrpno pričakoval vnukinjo. Danes je praznik in ob praznikih včasih pride na obisk vsa Sarina družina. Njegova hči Ana, zet Marko in starejša vnuka Tadej in Rok. Srednješolca. Sara pravi, da sta velika in včasih malo zatežena.

Malo pred večerom se je pripeljala Sara s kolesom. Sama. Že od daleč je mahala in razlagala, da so ostali preveč zaposleni s pripravami na nov delovni teden.

»Tadej in Rok se pripravljata na teste,« je modrovala, ko sta z atom sedela na klopi pred hišo in grizljala flancate, ki jih je pripravila mami.

»Preizkusi so huda reč,« je rekel ata. *»In nihče se jim ne more izogniti.«*

»Prav nihče? Si prepričan? Torej je morala tudi Marija čez preizkušnje?« se je Sara spomnila atove obljube, da se bosta v maju pogovarjala o Mariji.

»In to čez kakšne preizkušnje! Pomisli, Marija je bila skromno in preprosto judovske dekle. Nekega dne jo je obiskal angel in ji povedal, da bo rodila Božjega Sina.«

»Še dobro, da je ni kap. Si predstavljaš! Misliš, da se je prestrašila? Da je zakričala?«

»Najbrž se je res prestrašila. A Bog je poznal njeno čisto srce, vedel je, da bo iz ljubezni do Boga sprejela to težko a čudovito nalogo.« Ata in Sara sta nekaj trenutkov molčala. Iz bližnjega zvonika vaške cerkvice se je oglasil večerni zvon.

»O, to je pa kot naročeno za najino današnjo pesem,« se je vzradostil ata.
»Gotovo jo poznaš.«

*Je angel Gospodov, oznanil Mariji,
je ona spočela od Svetega Duha.
Češčena si Marija, je angelski glas,
bo zadnja ura bila,
Marija prid' po nas.*

»Domov moram, da jih ne bo skrbelo,« je rekla Sara in se pred slovesom še enkrat stisnila k atu. »Jutri spet pridem.«

»Le pridi. Pozdravi Tadeja in Roka. In mami se zahvali za flancate.«

Sara je pomahala in oddrvela s svojim kolesom, ata Janez pa je še od daleč slišal njen zvonki sopran, ki je odmeval po vasi: »Češčena si Marija...«

NALOGA:

Zvečer zmoli molitev Sveti angel in se Bogu zahvali za dar svetega krsta.

3. dan

Moja duša poveličuje Gospoda

Sara in njen dedek Janez sta se včeraj pogovarjala o življenjskih preizkušnjah in o Marijinem srečanju z angelom. Sara je bila prepričana, da se je Marija prestrašila angelovega pozdrava in Božje naloge. Danes bosta z atom razmišljala o nadaljevanju Marijine zgodbe.

»No, kako je bilo spet v šoli?« je ata nagovoril Saro, ko se je s težkim nahrbtnikom na rami po pouku ustavila pri njem,

»O, kar v redu. Z Manco sva si imeli toliko za povedati, da nama je učiteljica rekla, da sva pravi klepetulji. Pa saj sva res. Če bi mogli, bi se pogovarjali do konca vseh časov.« Sara se je na glas zasmejala svoji domisljici in pristavila *»Veš ata, zelo sem vesela, da imam tako dobro prijateljico.«*

»Ja, prijateljstvo je res velik Božji dar.« se je strinjal ata in pomignil Sari, naj si umije roke in sede za mizo. Čez teden je večkrat skuhal kosilo še zanjo, saj so ostali njeni družinski člani prihajali pozno domov. *»Pridi, danes imava na meniju obaro.«*

»Mmm, je rekla Sara. Kako lepo diši.« Nenadoma se je spomnila na včerajšnji pogovor o Mariji. *»Ti ata, a misliš, da je imela Marija tudi kakšno prijateljico?«*

»Seveda. Njena prijateljica in zaupnica je bila teta Elizabeta. Ko je bila Marija noseča, je šla k njej na obisk. Ravno takrat je namreč tudi njena teta, ki je bila že v letih, pričakovala dojenčka.«

»O to pa je moralo biti veselje. Dve prijateljici, ki sta skupaj noseči.« je rekla Sara medtem, ko je pripravila mizo.

»Res. Ti ne veš, kako lepo je Elizabeta pozdravila Marijo, ko je prišla k njej. Rekla je: - ko je prišel glas tvojega pozdrava do mojih ušes, je od veselja poskočilo dete v mojem telesu. Marija pa ji je odgovorila z besedami, ki so še zdaj ena najlepših molitev. Takole gre:«

*Moja duša poveljuje Gospoda,
moje srce se raduje v Bogu, mojem Zveličarju.
Ozrl se je na nizkost svoje dekle,
glej, odslej me bodo blagrovali vsi rodovi.
Velike reči mi je storil Vsemogočni,
njegovo ime je sveto.
Iz roda v rod skazuje svoje usmiljenje vsem,
ki mu zvesto služijo.
Dvignil je svojo močno roko,
razkropil je vse, ki so napuhnjenih misli.
Mogočne je vrgel s prestola
in povišal je nizke.
Lačne je napolnil z dobrotami
in bogate je odpustil prazne.
Sprejel je svoje izvoljeno ljudstvo,
kakor je obljubil našim očetom.
Spomnil se je svoje dobrote
do Abrahama in vseh njegovih potomcev.
Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu,
kakor je bilo v začetku,
tako zdaj in vselej in vekomaj. Amen*

»Ata, kaj pomeni blagrovali?« je vprašala Sara, ko je ata končal z molitvijo.

»Dobro vprašanje. Veš, ko ti kdaj rečem – blagor, ker tako vidiš. Blagor, ker lahko hitro tečeš. No, to je blagrovati.«

»Marija je res sprejela veliko nalogo. Tudi jaz jo blagrujem.«

»In jaz s teboj,« je rekel ata. »Zapojva še enkrat tisto pesem od včeraj.«

*Marija je rekla, glej Božja sem dekla,
Naj se mi zgodi, kakor angel veli.
Češčena si Marija, je angelski glas,
Bo zadnja ura bila Marija, prid' po nas.*

»O, to je pa res lepa pesem. In veš kaj ata, prepričana sem, da je Elizabeta svoji nečakinji skuhala tudi kaj tako slastnega kot je tale tvoja obara.« je rekla Sara, ko sta se z atom pokrižala in segla po žlicah.

NALOGA:

Pripravi mizo za večerjo in zmoli molitev pred jedjo.

4. dan

Zate Marija

Sara in njen stari ata se pogovarjata o Mariji. Spomnila sta se angelovega oznanjenja in Marijinega obiska pri teti Elizabeti in skupaj potrdila resnico o pomembnosti pravega prijateljstva.

Ura je pol sedmih zjutraj. Ata Janez se odpravlja k maši. Rad gre k delavniški maši. Mir v cerkvi blagodejno vpliva na njegove misli in okrepljen z zakramentom svete evharistije lažje premaga dan. Naenkrat zabrni njegov telefon. *»Ej, ata, danes me ne čakaj s kosilom. Imam gimnastiko. Pridem pozneje.«*

»Hvala, ker si poklicala,« je rekel ata *»se vidiva popoldne.«*

»Jasno, Upam, da mi boš spet povedal, kaj novega o Mariji. Komaj čakam. Adijo.«

Ata se je nasmehnil njeni vihravosti in otroški prisrčnosti. Najbrž je bila Marija kot deklica prav takšna. Vesela in dobrosrčna. Odpravil se je k maši in upal, da bo tudi njegova družina spet kmalu spoznala, kako velika milost je biti del Jezusove daritve na oltarju.

Ko je prišel domov, ga je čakalo kup opravkov in dan se je hitro nagnil k popoldnevu. Saro je zagledal že od daleč. Bila je videti utrujena. Ko je prišla do hiše, se je kar sesedla na klop. Še dobro, da pomladno sonce pridobiva na moči in je zunaj že prav prijetno toplo.

»Kozarec jabolčnega soka?« je vprašal ata. *»Lepo prosim.«* je rekla Sara in počakala, da se ji je ata pridružil na klopi pred hišo. *»Skregali smo se v šoli. Fantje so trdili, da smo punce pri igri med dvema ognjema goljufale. Prav bedno. Grem staviti, da se Mariji ni bilo treba ukvarjati s tako neumnimi zadevami.«*

Ata je nekaj časa molčal, potem pa začel pripovedovati. *»Veš kaj ti povem. Tudi Mariji ni bilo enostavno. Še celo njen zaročenec Jožef bi se najraje poslovil od nje za zmeraj, potem ko je izvedel, da je noseča. In ko je rodila Jezusa, se spomniš, v revnem betlehenskem hlevu, je bil njen sin v veliki nevarnosti, saj je bil vladar Herod zelo ljubosumen.«*

»Mhm.« je zamrmrala Sara, kot da ni povsem pri stvari. *»To že. Ampak to mi trenutno nič ne pomaga. Povej mi kaj, kar me bo razvedrilo.«*

Ata se je nasmehnil. *»Če te zgodba o Marijinem življenju ne razvedri, te bo pa pesem.«*

Ti, ki si na svet prinesla Sonce,
razjasnila noč v najlepši dan,
Ti, ki lepa si kot mlado jutro,
Mati si vodnica naših dni.
Po vrtovih smo nabrali rože,
v gredah utrgali najlepši cvet,
v vence spletli smo molitve naše,
zdaj polagamo jih na oltar.
Zate Marija nagelj je in rožmarin,
rožmarin, rožmarin,
za ljubezen in spomin.

»Pa je res pomirjujoče,« je rekla Sara. *»Ampak veš, kaj mi bo še bolj pomagalo? En dober pogovor z mojo mami. Ona mi zna vedno prav svetovati.«*

Ata se je nasmehnil. *»Jasno.«* je rekla Sara, *»saj je imela res dobrega učitelja.«*

NALOGA:

Zmoli molitev Zdrava Marija za svoje sošolke in sošolce.

5. dan

Marija pomagaj nam sleherni čas

Včeraj je Sara atu pripovedovala o prepiru v šoli. Pogovarjala sta se tudi o tem, kako je morala Marija vse življenje trpeti. Marija je tudi naša mati in zelo smo lahko hvaležni, da nas s svojo materinsko roko vodi in tolaži.

»Ste se pobotali?« je ata vprašal Sara, ko je po pouku prihitela k njemu. »Jasno, saj smo se vendar skregali zaradi neumnosti. Danes smo imeli verouk. Smo šli vsi skupaj. In veš, kaj nam je rekel gospod župnik?«

»Naj uganem,« je rekel ata. »Rekel je, da pridite k šmarnicam.«

»Kako si pa vedel?« je bila začudena Sara. »Ampak jaz res ne morem. Popoldne imam še glasbeno in potem sem tako utrujena. In cel učni list za matematiko! Pa še knjigo moram prebrati in napisati obnovo. S to šolo so pa res same težave.«

Ata je nekaj časa molčal. »Hm. Težave so kot kaže sestavni del življenja.«

Sara je zamahnila z roko: »Hej, a nisi rekel, da se bova pogovarjala o Mariji? Je tudi ona imela težave v življenju?«

»Pa kakšne težave! Se spomniš, ko sem ti pripovedoval, s kakšnim zaupanjem je sprejela angelovo povabilo, naj postane Božja mati?«

Sara je prikimala, ata pa je nadaljeval: »Marija je zaupala v Božjo voljo, njen zaročenec Jožef pa ni bil tako zelo prepričan.«

»Hočeš reči, da je imel Jožef težave s tem, ker je bila Marija noseča?« je bila radovedna Sara.

»Jožef je v sebi zelo trpel. Bal se je, da ne bo zmožl izpolniti Božje volje. Sklenil je, da bo Marijo skrivaj odslovil. V sanjah se mu je prikazal Gospodov angel in ga pomiril. Odtlej je Jožef še bolj skrbel za Marijo.«

Sara je nekaj časa molčala, potem pa tiho rekla. *»Ati in mami se včasih kregata. Bojim se, da se nekega dne ne bosta pobotala.«*

Ata Janez je globoko zavzdihnil in si obrisal solzo, ki se je prikradla na njegovo lice. *»Ne boj se mala moja. V vsaki družini pride do preprirov, a z Božjo in Marijino pomočjo se premagajo vse težave.«*

»Zvečer bom šla k šmarnicam in molila za našo družino.« je rekla Sara.

»Veš kaj, tudi jaz bom šel s teboj. Morda pa bomo peli tisto lepo Marijino, ki tudi mene pomiri, kadar sem v skrbeh. Ti jo zapojem kar zdaj?«

Sara je pokimala, ata pa je s svojim žametnih glasom zapel:

*Marija, pomagaj nam sleherni čas,
na tebe ozira se vsak izmed nas,
Marija, vse k Tebi hiti,
Marija, pomagaj nam ti.*

*Marija pomagaj in vodi nas ti,
da Bogu in Tebi zdaj bomo zvesti,
Marija, vse k tebi hiti,
Marija pomagaj nam ti.*

NALOGA:

Z dobrim delom razveseli svoje starše.

6. dan

O Marija, o Marija

Sara ja atu priznala, da jo skrbi za njeno družino. Pogovarjala sta se o tem, da so težave sestavni del življenja in da kristjani pri Mariji najdemo tolažbo in pomoč.

Danes je bila Sara zgodnja. Četrtek je njen najljubši dan v delovnem tednu. Šolski urnik je ob četrtekih prav prijazen in samo 5 ur je na njem. To pomeni, da lahko še več časa preživi pri atu. Tokrat ga je našla zunaj na vrtu. Urejal je svoje najljubše zelenjavne gredice in si zraven zadovoljno požvižgaval. Sara je odložila šolsko torbo in se mu pridružila.

»Zdi se mi, da imaš čarobno roko za rastline.« je modrovala, ko je previdno hodila po skrbno pripravljenih stezicah med gredicami.

»Zagotavljam ti, da pri delu na vrtu ni prav nobene čarovnije. Bog daje rast, človek samo zaliva in neguje.« je rekel ata in potrepljal vnukinjo po rami. *»Kakšen dan je za tabo?«*

»V šoli smo se pogovarjali o družini in spomnila sem se, kaj sva se pogovarjala včeraj. Sploh nisem vedela, da sta Markova starša ločena. Pogovarjali smo se tudi o enostarševskih družinah in Vesna je pripovedovala o tem, kako živita z mamo, odkar je oče umrl za težko boleznijo. Jakob pa je razlagal o tem, kako je vesel, da so se preselili in da zdaj živijo skupaj z dedkom in babico v isti hiši. Tudi jaz bi živela pri tebi ata!« je svoj opis dneva zaključila Sara.

»Še dobro, da je vaša hiša čisto blizu moje, mar ne,« se je nasmehnil ata in nadaljeval. *»Ko sva ravno pri selitvah. Tudi Marija je večkrat zamenjala svoj dom. Še noseča je morala na pot. Z Jožefom sta odpotovala v Betlehem, da bi se popisala.«*

»Tega ne razumem. Kam podpisala? Zakaj pa tega nista naredila kako drugače. Poslala po pošti?«

Ata se je nasmehnil. *»Saj veš, da se je to dogajalo več kot dva tisoč let nazaj. Drugi časi, drugačna pravila.«*

Sara se je prijela za glavo, *»Saj res. Kaj pa mi je. V današnjih časih bi si Jožef in Marija enostavno natisnila dokument, ga podpisala, poskrenirala in poslala nazaj na ustrezní naslov.«*

Ata se je glasno zasmel, *»Glej jo, računalniško strokovnjakinjo! Šola na daljavo te je vendarle marsičesa naučila.«*

»O to pa res. Pripoveduj mi še o Mariji, ki je šla na pot.«

»Z Jožefom sta prispela v mesto, kjer je bilo že vse polno ljudi in zanju ni bilo prenočišča. Končno sta našla zapuščen star hlev in tam je ...«

»Marija rodila Jezusa,« ga je prehitela Sara. *»To pa vem! Božič in jaslice imam rada. Se spomniš. Lani si bil ravno za Božič bolan in nisem smela k tebi.«*

Dedek je pokimal, *»Precej samotni Božič je bil. Sem bil pa zelo vesel tvoje voščilnice s fotografijo vaših jaslic.«*

»O ja! Cela družina jih je postavljala. In Rok je zmontiral posebne lučke, ki so bile kakor zvezdnato nebo nad jaslicami. O, želim si, da bi bil tudi zraven.«

»Vsakič, ko mi pripoveduješ kaj takega, se mi zdi, kot da sem zraven,« je rekel ata, *»in ob takih spominih je tudi meni toplo pri srcu.«*

»Na Marijo sva pa skoraj pozabila!« je vzkliknila Sara.

»Le kako bi pozabila nanjo, ona je vendar glavna zvezda božičnega praznika. Marija, tako mila, tako nežna, tako lepa in tako sveta.«

»O, ja, zdaj je pa čas za pesem, kajne?« je rekla Sara in navdušeno zaploskala. *»A bo božična?«*

Ata je odkimal: *»Ne bo Božična, sem pa prepričan, da ti bo vseč.«*

*O Marija, o Marija.
O Marija, o Marija,
kako si lepa ti.
Zvezde se nad glavo ti bleščijo,
Angeli te s pesmijo slavijo.
O Marija, o Marija, kako si lepa ti.*

»Dobro si izbral,« je rekla Sara. »Tako sem vesela, da te imam.«

NALOGA:

Še ti zapoj Marijino pesem in k prepevanju povabi vso družino.

7. dan

Veš o Marija

Sara in ata sta se včeraj spomnila na božično zgodbo in na čas, ko je Marija skupaj z Jožefom potovala v Betlehem. Tam se je rodil Jezus. Sara se je spomnila na postavljanje jasic, ata pa je izbral pesem, ki opeva Marijino lepoto.

Ura je bila že krepko čez poldne, Sare pa od nikoder. Ata Janez se je navadil na to, da vsaj del zgodnjega popoldneva preživita skupaj. Danes je spekel jabolčni zavitek in skuhal kompot. Gledal je na uro in začelo ga je skrbeti. Da se ji ni kaj zgodilo.

»Gotovo se je zadržala na kakšni dejavnosti. Ali pa odšla domov s kakšno sošolko.« je polglasno preganjal tesnobne misli. *»Čudno. Lahko bi mi poslala sporočilo,«* je še pripomnil sam pri sebi, ko je zabrněl njegov mobilni telefon. Ob pogledu na izpisano ime na zaslonu, si je vidno oddahnil. *»O, samo da si v redu,«* je rekel brez pozdrava, *»skrbelo me je zate veš. No, pridi čimprej, zavitek se bo čisto ohladil.«* Na drugi strani je bila tišina, kar je bilo izjemno nenavadno. *»Sara?«* je vprašal ata.

»Ja ata, oprostí,« se je oglasil slaboten glas. *»Zbolela sem. Danes sem ostala doma. Hotela sem te poklicati že prej...«*

»Ej, je že dobro.« je spravlljivo dejal ata. *»Ti kar počivaj, gotovo je samo viroza. Počitek in čaj te bosta hitro spravila pokonci.«*

»Ja, saj vem.« je utrujeno rekla Sara, *»ampak res ne bi rada izpustila dneva za zgodbo o Mariji. Mi jo lahko vseeno poveš?«*

Ata je bil začuden. *»Ja ... Seveda. Če si to želiš. Nisi preveč utrujena? Saj zgodbe čakajo.«*

»Prosim. Tvoj glas me pomirja. Zgodbe o Marijinem življenju pa tudi. Čakaj, te dam na zvočnik.«

»Kam me boš dala?« se je začudil ata. »Saj me ni tam in tudi veliko pretežak sem.«

Sara se je slabotno nasmejala, »Joj ata, ti ga pa res kronaš. Pripoveduj prosim.«

»No, ko že omenjaš kronanje. A si vedela, da Marijo imenujemo tudi Kraljica? Včeraj sva se pogovarjala o trenutku, ko je Marija postala Božja Mati. To je bil gotovo eden najlepših dogodkov v zgodovini človeštva. Čeprav je Jezusa čakala težka življenjska pot.«

»A je Marija vedela, kaj jo čaka?« je vprašala Sara.

»Gotovo je vsaj slutila. Nenavadno rojstvo, angeli, ki so oznanjali Božjo slavo in obisk modrih z vzhoda, so ji gotovo dali misliti.«

»O, saj res,« je rekla Sara. »Obiskali so jo sveti trije kralji. A je zato postala kraljica?«

»To je pa na moč zanimivo vprašanje,« se je razživel ata. »Marija je kraljica zato, ker je rodila Božjega Sina, kralja nebes in zemlje.«

»Utrujena sem.« je rekla Sara. »Mi lahko zapoješ pesem in potem se posloviva za danes. Morda bom jutri spet lahko prišla k tebi.«

»Najprej se dobro pozdravi. Saj lahko tudi po zvočniku poklepetava, mar ne?«

Ata Janez je lahko tudi na daljavo začutil Sarin nasmeh in tudi zato izbral pesem, ki opeva veselje.

*Veš, o Marija, moja veselje,
veš, moje želje, ljubil bi te.
Zmeraj pri tebi hotel bi stati,
Ljubljena Mati, spomni se me;
Zmeraj pri tebi hotel bi stati,
Ljubljena Mati, spomni se me.*

»Hej, ata. Ata!« je živahno poklicala Sara. »Saj to je pa kot kakšna ljubezenska pesem.«

Tudi ata se je nasmehnil in nadaljeval:

*Kaj pa ti hočeš moja kraljica,
Sladka Devica, da ti podam.
Drugega nimam, srce mi vzemi,
z nadami vsemi, Tebi ga dam,
drugega nimam, srce mi vzemi,
z nadami vsemi, Tebi ga dam.*

»Zdaj pa le počivat, jutri pa se spet slišiva,« je rekel ata in tik preden je pritisnil tipko za konec pogovora zaslišal navihan glas: »Pa ne pojej vsega zavitka!«

NALOGA:

Obišči ali pokliči stare starše.

8. dan

Marija, ti mati si moja

Včeraj smo spremljali Sarin in atov pogovor po telefonu. Sara je namreč zbolela in ata ji je kar po telefonu razlagal o tem, zakaj je Marija tudi Kraljica.

Ata Janez je potihoma upal, da bo Sara hitro prebolela virozo in se s svojim prikupnim nasmehom in stoterimi vprašanji spet pojavila na njegovem pragu. Želja se mu je skoraj v celoti uresničila in to že zjutraj. Malo pred osmo je pred hišo ustavil avto. Iz njega je pokukala v odejo zavita Sara. Še preden je začuden ata uspel vprašati kaj se dogaja, mu je začela razlagati *»Mami in ati gresta na izlet. Rok in Tadej študirata za izpite. Jaz sem prišla k tebi, na en dober čaj in na jabolčni zavitek, če ga je še kaj ostalo.«*

Ata Janez je komaj uspel pozdraviti hčerko in zeta, ki sta se mu v en glas opravičevala in zahvaljevala hkrati. Da sta imela to soboto že dolgo rezervirano za izlet v hribe in da se Sara že prav dobro počuti. Komaj ju je prepričal, da bo vse v redu in da se veseli dneva z vnukinjo. *»Pa še Roka in Tadeja bova poklicala na kosilo,«* je še zaklical tik preden se je zaprlo avtomobilsko okno.

Sara se je medtem že zleknila na kavč v dnevni sobi, *»A lahko zakuriš krušno peč, prosim.«* je rekla atu, ko ji je prinesel skodelico čaja.

»Peč? Sredi maja,« je bil začuden. *»No, zakaj pa ne.«* si je na hitro premislil. *»Ti se kar udobno namesti, jaz pa bom poskrbel, da ti bo prav kmalu prijetno toplo.«*

Kmalu je v peči živahno zaprasketalo. *»Ti, ata. Pri tebi je tako lepo. Včasih se mi zdi, da je sreča doma pri tebi.«*

»Danes si pa prav pesniško razpoložena.« se je pošalil ata. *»Me pa veseli, da tako čutiš. Še bolj pa me veseli, da si bolje. Vseeno mislim, da moraš današnji dan nameniti počitku. Veš, tudi Marija si je morala v Betlehemu nabrati novih moči. Pred Sveto Družino so bili namreč težki časi.«*

»Kako to misliš? A se niso vrnil nazaj domov?« je vprašala Sara.

»Ne takoj. Ljubosumni kralj Herod je izvedel, da se je v Betlehemu rodil novi kralj in se ga je hotel na vsak način znebiti. Zato je morala Sveta Družina bežati.«

»Bežati? Čisto zares? Kam pa?« je bila radovedna Sara.

»Daleč. V Egipt. Lahko bi rekli, da je Jezus odraščal v izgnanstvu.«

»Veš kaj se mi zdi,« je razmišljala Sara. »Da tudi v sedanjem času veliko otrok odrašča v izgnanstvu. No, ne čisto zares. Tako, saj veš ... Da nimajo pravega doma. Da ves čas pred nečim bežijo. Da jih je ves čas nečesa strah.«

»Hmm, to je pa kar težka debata. In žal resnična. Veliko otrok je kljub udobju in celo bogastvu, prepuščeno samim sebi.«

»Veš, vesela sem, da sta šla danes ati in mami na izlet. Zelo sta se ga veselila.« je pripomnila Sara in s slastjo pojedla že drugi kos jabolčnega zavitka. »Še dobro, da včeraj nisi vsega pohrustal,« je navihano pripomnila.

»Tebi pa se tudi zdravje in razigranost vračata in to je dober znak,« se je zasmel ata Janez. »Kar pomeni, da boš najbrž dovolj pri močeh za pomoč pri pripravi kosila.«

Sara je navdušeno prikimala in dodala »Pod pogojem, da me spet naučiš kakšno novo pesem.«

»Sem jo že izbral. Kot nalašč je za najin današnji pogovor, ker pripoveduje o tem, kako se kristjani počutimo ob naši Nebeški Materi.«

*Marija, ti Mati si moja,
pri tebi je sreča doma.*

*Daj moč sred' življenjskega boja,
ko v duši vihra mi divja.*

Takrat pa k tebi moj klic pohiti, Marija Mati, pomagaj mi.

NALOGA: Pomagaj pripraviti kosilo ali večerjo.

9. dan

Šopek rož

Sara je soboto preživela pri atu, ker sta mami in ati odšla na izlet. Ker še ni bila čisto zdrava sta z atom skupni čas izkoristila za nadaljevanje pogovora o Marijinem življenju. Spomnila sta se, da je morala Sveta družina bežati pred Herodom v daljni Egipt.

Sarina starša sta se s sobotnega izleta vračala pozno zvečer, zato je Sara prespala pri atu, ki je že navsezgodaj začel pripravljati Sarin najljubši zajtrk – palačinke z jagodno marmelado.

»Ooo, dobro jutro. Kako si spala?« jo je vprašal, ko je rahlo skuštrana in dobro razpoložena prikorakala v kuhinjo.

»Odlično sem spala in zdi se mi, da sem se zbudila čisto zdrava. Odslej bom ob vsaki bolezni prišla k tebi na zdravljenje,« je pomodrovala, ko si je na lepo zapečeno palačinko mazala zajetno žlico marmelade.

»Predlagam, da zmoliva še jutranjo molitev,« je rekel ata in se pokrižal. Skupaj sta zmolila tebe ljubim Stvarnik moj in O Gospa moja. Pri zadnji molitvi je ata globoko sklonil glavo in Sari je postalo toplo pri srcu.

»Marijo imaš pa zelo rad,« je rekla, ko sta končala z molitvijo.

»To je pa živa resnica. Veš, zdi se mi, da je v njenem življenju vsa skrivnost Božje ljubezni do nas in hkrati vsa resničnost našega zemeljskega bivanja. Veš, kaj ti želim povedati?«

»Približno« je s polnimi usti zamomljala Sara. »Najbrž hočeš reči, da je Marija podobna nam, ker je je morala premagati številne težave, hkrati pa nam kaže pot v nebesa, kjer nas čaka večna sreča.«

»*Natanko tako.*« je bil ponosen ata Janez. Medtem je pozvonil hišni zvonec. »*O, to bo tvoja mami. Rekla je, da te pride iskat po zajtrku. Morda se vidiva še popoldne. Jaz se bom zdaj počasi odpravil k maši.*«

»*K maši?*« je navdušeno vprašala Sara. »*Zdaj bi tudi mi lahko spet kdaj šli k nedeljski maši.*«

»*Tudi s tem se strinjam,*« je rekel ata Janez in prisrčno objel hčerko, ki je stopila v kuhinjo.

»*O, s Saro sva pravkar pozajtrkovala. Sta se imela lepo na izletu?*«

Ana je pokimala in pobožala Saro po skuštrani glavi. »*Obleci se, greva domov. Danes gremo...*«

»*K maši!*« se je razveselila Sara.

»*No... Mogoče naslednjo nedeljo. Danes gremo na obisk k prijateljem, že več mesecev se nismo videli.*«

»*Tudi pri maši nismo bili že več mesecev,*« je bila užaljena Sara in mami je postalo nelagodno.

»*Sara, daj no. Pohiti. Načrte imamo.*«

Sara je stekla iz kuhinje, ata Janez pa je spravljivo rekel: »*Morda pa bi vseeno lahko šli k maši, preden greste na obisk. Sari bi veliko pomenilo. In ... in tudi meni. Saj veš, da brez vere v življenju hitro skrenemo s prave poti.*«

»*Daj no ata, ne pridigaj mi spet. Saj bomo šli...*«

Ata je ni več prepričeval. Medtem ko je Ana čakala Saro, je šel na vrt in nabral svežih rož. Molče je zamenjal šopek pred Marijinim kipom.

Mami je postalo žal, ker je bila osorna. »*O, kako lep šopek.*« Ata je prikimal in Sara, ki se jima je pridružila, je videla, da si je obrisal solzo. »*Ata, kaj pa pesem? Danes ne bo pesmi?*«

»*Kakšna pesem?*« je nežno vprašala mami.

»Ata mi vsak dan zapoje eno Marijo pesem. Zato, ker so šmarnice.«

»O, to pa je zelo lepo. Ti jo lahko danes jaz zapojem?« je vprašala mami. Sari so se zasvetile oči. *»Res? A lahko? Katero pa znaš?«*

»Šopek rož smo ti nabrali,« je rekla a in pobožala atovo roko. Sara je videla še eno solzo, ki se je skotalila po atovem licu, a tokrat jo se spremljal prijazen smehljaj.

»Ta mi je zelo pri srcu,« je še rekel ata in pomahal dekletoma, ki sta odhajali iz hiše.

*Šopek rož smo ti nabrali,
šopek rož za tvoj oltar
in povili smo ga v venec, rožni venec tebi v dar.
Razprostri svoj plašč Marija,
nad vasjo ga razprostri.
o ne hodi proč Kraljica, naša si do konca dni.*

NALOGA:

Obišči vaško znamenje in zmoli O gospa moja.

10. dan

Marija, Mati ljubljena

Sara si je včeraj zelo želela, da bi šli z družino k maši. Atu Janezu je težko, ker je družina njegove hčerke opustila nedeljsko mašo. Svetlobo upanja v nedeljski dan prinese pesem, ki jo Sari zapoje mami.

»Ata, ata,« je odzvanjalo že na dvorišču. Sara je odložila šolsko torbo na klop pred hišo in nečakano klicala ata, ki se je ravno lotil pospravljanja omare z oblačili.

»Hej, pridi, mi boš pomagala. Nekaj teh oblačil bi rad odnesel na Karitas.«

»Super ideja. Žal pa ne morem dolgo ostati. Prepisati moram še snov od četrтка in petka.«

»Vsaka pomoč bo dobrodošla.« je rekel ata. »Povej, kako ste se imeli včeraj na obisku?«

»O, skoraj bi ti pozabila povedati,« je poskočila Sara. »Bilo je super. Po kosilu smo šli peš do bližnje cerkvice in bili pri šmarnicah. Si misliš. Prepevali smo Marijine pesmi. Skoraj vse sem znala!«

»No, vidiš. Konec koncev Bog vse obrne v dobro. Jaz pa sem včeraj premišljeval, da ti sploh še nisem povedal, da je tudi Marija kmalu po Jezusovem rojstvu odšla na pomemben obisk.«

»O, to pa vem. V Jeruzalem je šla. V tempelj.« je rekla Sara in skrbno zlagala oblačila v kartonasto škatlo.

»Res je. Predstavljaš si, kako svečan trenutek je bil to. Marija, ki prinese malega Jezusa, da bi ga, tako kot je naročala postava, darovala Bogu.«

»Gotovo se je skrbno pripravila na ta dogodek.« je na glas razmišljala Sara.

»Brez dvoma. A ta obisk ni šel povsem po načrtih. Se spomniš kdo je bil v templju?«

»Nek starec je bil, se mi zdi.«

»Res je,« je nadaljeval ata Janez. »To je bil starček Simeon. Njemu je bilo obljubljeno, da bo dočakal rojstvo Odrešenika. In ko je zagledal Jezusa v Marijinem naročju, je vedel, da ima pred seboj Božjega Sina. Čakaj, ti bom prebral odlomek iz Svetega pisma, kjer so zapisane Simeonove besede.« Ata je vzela s knjižne police staro Sveto pismo in prebrala. »Gospodar, zdaj odpuščaš svojega služabnika po svoji besedi v miru, kajti moje oči so videle tvojo rešitev.«

»Kako nenavadne besede,« je rekla Sara, »misliš, da je Marija razumela, kar je rekel?«

»Tega ne vem. Vem pa, da jo je pretresla starčkova napoved. Poslušaj.« ata je bral naprej. »Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, ki se mu nasprotuje. In tvojo dušo bo presunil meč.«

»Uf. Kar hudo mi je za Marijo, veliko je morala pretrpeti.« je zamišljeno rekla Sara.

»In to še ni vse,« je dodal ata. »V templju je bila tudi prerokinja Ana, ki je z molitvijo in postom noč in dan slavila Gospoda. Tudi ona je vedela, da je dete, ki so ga prinesli v tempelj, obljubljeni in težko pričakovani Odrešenik.«

»Marijo je čakalo težko življenje. Zdaj pa jo prav zaradi vsega, kar je prestala, častimo in ji prepevamo.« je rekla Sara in si z zanimanjem ogledovala staro Sveto pismo, ki ji ga je podal ata. »Posloviti se moram. Čakata me prepisovanje in domača naloga. A brez pesmi ne grem.«

»Danes bo pesem opevala lepoto Marijinega materinstva in našo otroško predanost Njenemu varstvu.« je rekel ata in zapel.

*Marija Mati ljubljena, češčena bodi Ti,
rodila si nam Jezusa, zato te vse slavi.
Mi svoja srca ti damo, zaupno k tebi kličemo,*

*Marija, varuj nas,
Marija, varuj nas.*

»Všeč mi je,« je rekla Sara, ko je izzvenel zadnji verz. »Zdaj grem domov. Ti pa na obisk.«

»Kako to misliš?« je vprašal ata. »Ja, na Karitas, ane, škatle so polne,« je rekla Sara in odhitela domov.

NALOGA:

Naredi dobro delo za ljudi v stiski.

11. dan

Marija, varuj nas

Sara in ata Janez sta se včeraj med pospravljanjem pogovarjala o Jezusovem darovanju v templju. Spomnila sta se starčka Simeona in prerokinje Ane in njune napovedi, da bo Marija veliko trpela.

»No, si včeraj uspela vse prepisati in narediti nalogo?« je Saro kar brez pozdrava vprašal ata, ko se je očitno utrujena sesedla za kuhinjsko mizo.

»Pa kaj še! Najprej sem ugotovila, da sem v šoli pozabila peresnico, nato sem se spomnila, da moram napisati še obnovo knjige za domače branje in nazadnje sem popolnoma izgubila potrpljenje.« je v eni sapi povedala Sara.

»A da si izgubila potrpljenje. To je pa glede na zgodbo, ki ti jo želim danes povedati, prav zanimiva reč.«

»Ti si lahko hecaš, ker nimaš toliko dela,« se je navidezno jezila Sara a se je že od daleč videlo, da komaj čaka zgodbo. *»No in kakšna zgodba je danes na vrsti?«*

»Takole bova naredila,« je rekel ata. *»Najprej ti povem zgodbo, potem pa ti bom pomagal narediti nalogo in napisati obnovo. Seveda, če nisi tudi danes pozabila peresnice.«*

»O, ata ti si najboljši,« je poskočila Sara. *»Sem že boljše volje.«*

»A veš, da sta tudi Marija in Jožef nekoč nekaj izgubila?« je vprašal ata in ne da bi počakal odgovor, nadaljeval: *»In to nekaj zelo dragocenega.«*

»Kaj sta izgubila? Darove svetih treh kraljev? Kakšno družinsko dragocenost?«

»Izgubila sta Jezusa!«

»Kaaaj? Kako? Ne razumem!« se je glasno čudila Sara in pomislila, kako bi bilo, če bi ati in mami izgubila njo ali katerega od bratov.

»Bilo je ob praznovanju judovske Velike noči. Jožef, Marija in dvanajstletni Jezus so šli v Jeruzalem. Ko so se vračali, je Jezus ostal v Jeruzalemu, njegova starša pa tega sploh nista opazila. Mislila sta namreč, da je pri svoji družini.«

»Ojej. To pa ni bilo dobro.«

Ata je nadaljeval: *»No in ko sta Marija in Jožef ugotovila, da ga ni nikjer v karavani, ki se je vračala iz Jeruzalema ...«*

»Je bila panika.« je rekla Sara.

»Ja. Velika panika. Jožef in Marija sta odhitela nazaj v Jeruzalem, klicala sta ga po ulicah, upala, da se mu ni kaj zgodilo in ga slednjič našla ... v templju. Sedel je med učitelji, jih poslušal in spraševal. Lahko si predstavljaš, kako sta se počutila njegova starša, ko sta ga zagledala.«

»Si mislim, da sta bila vesela, ker je bil živ in zdrav, malo pa tudi jezna, ker ni šel domov z njima.« je modrovala Sara.

»Prav imaš. In ko sta ga vprašala, zakaj jima je to storil, je bil mladi Jezus kar malo osoren. Povedal jima je, da je pri svojem Očetu in Marija je v srcu vedela, da prihaja njegov čas.« je ata zaključil zgodbo. *»Prišel pa je tudi čas, da se lotiva tvoje naloge.«*

»Prav,« je rekla Sara. *»Samo zapoj mi še, prosim.«*

»Pravzaprav ima včerajšnja pesem takšno kitico, ki je kot naročena za današnji dan,« je rekel ata Janez in zapel:

*Marija, naša boš pomoč, ko svet nas zapusti,
ko nas objame smrtna noč, takrat nas sprejmi ti.
Saj tebe Mati ljubimo in vedno k tebi kličemo:
Marija, varuj nas, Marija, varuj nas.*

»Lepa pesem,« je rekla Sara in se potrpežljivo lotila prepisovanja.

NALOGA: *Preberi odlomek v Svetem pismu, ki pripoveduje o tem, kako sta Jožef in Marija iskala Jezusa.*

12. dan

Pozdravljena Mati dobrega sveta

Sara je včeraj v slabo voljo spravilo prepisovanje šolske snovi in veliko domače naloge. Ata ji je povedal, da je imela tudi Marija veliko skrbi. Še posebej takrat, ko sta z Jožefom iskala Jezusa v Jeruzalemu.

»Ata, kaj so to zakramenti?« je vprašala Sara, takoj ko je prišla k atu.

»Zakramenti so božji darovi, ki nam pomagajo v življenju. S svetim krstom postanemo del Božjega občestva, pri sveti spovedi prejmemo odpuščanje grehov...«

»To že vse vem,« je atovo naštevanje prekinila Sara. »Povej mi o tistih zakramentih za odrasle kristjane.«

»A, razumem - eden najlepših zakramentov je zakrament svetega zakona. To je ...«

Sara je atu spet skočila v besedo: »Ja, ja vem, to je takrat, ko se dva poročita. Toda, zakaj se ne poročijo vsi? Ali danes sveti zakon ni več tako pomemben kot nekoč?«

Ata je globoko zavzdihnil. Spomnil se je, kako srčno in iskreno sta z ženo Minko molila, da bi njuni otroci ne zavrgli tega Božjega daru. »Seveda je pomemben. Zdi se mi celo, da čedalje bolj. Poroka ni le zunanja slovesnost ampak predvsem medsebojna podaritev dveh, ki se imata zares rada.«

»O, to si pa lepo povedal« se je namuznila Sara in se v sebi veselila dejstva, da sta njena starša poročena in da ju vodi Božji blagoslov. »A so se ljudje tudi v Marijinem času poročali tako kot danes?« je vprašala.

»Seveda,« je navdušeno rekel ata Janez, »A veš, da je Jezus na eni izmed judovskih porok, kamor je bila povabljena tudi Marija, naredil prvi čudež!«

»Resno?! Čisto pravi čudež? Kaj se je zgodilo?« je bila radovedna Sara.

»Na poročnem slavlju v Kani Galilejski je zmanjkalo vina. In to je bila za ženina in gostitelja velika sramota. Marija je to opazila in je Jezusu namignila, naj pomaga.«

»O, kako zanimivo! Torej je Marija ves čas vedela, česa je sposoben njen Sin?«

Ata je pokimal. *»Toda Jezus sprva ni želel posredovati. Slednjič ga je materina prošnja omehčala in naročil je strežnikom naj vrče napolnijo z vodo ter postrežejo svatom. Strežniki so natočili vodo v vrče ... toda, ko so jo nalili svatom, je iz vrčev priteklo sladko vino.«*

Sara je poskočila: *»O, to bi pa bilo nekaj. Saj veš, da pri nas skoraj vedno pijemo vodo. Mami pravi, da je zdrava. In zato nam skoraj nikoli ne dovoli piti sadnih sokov, še manj pa gaziranih pijač in kokakole... Če bi bil Jezus tukaj, bi ga zagotovo prosila ...«*

Sara je kar sredi stavka utihnila. *»No ja,«* je slednjič rekla, *»Če bi bil Jezus tukaj, bi bila najbrž čisto tiho in bi ga samo poslušala.«*

Ata se je nasmehnil in pri srcu mu je postalo toplo. Čedalje bolj resni so postajali nujni pogovori. *»To si se pa dobro domislila. A v Kani Galilejski se je zgodilo ravno obratno. Marija je govorila in Jezus je poslušal. Pravzaprav je Marija svetovala Jezusu in tudi zato ji rečemo Mati dobrega sveta.«*

»Si hotel reči dobrega sveta?« se je začudila Sara.

»Mati dobrega sveta pomeni mati dobrih nasvetov.«

»A, zdaj razumem. In že kar slutim, da temu sledi pesem.«

»Dobro razmišljaš,« je rekel ata in zapel:

*Pozdravljena Mati dobrega sveta,
ti luč blagodejna z večnih višav,
pošlji en žarek Božjega ognja -
svoje svetosti otrokom nižav.*

*Mati, svetuj nam na zemeljski poti,
strma je težka, korak negotov,
preko nevarnosti naj nam pomaga,
tvoja beseda in tvoj blagoslov.*

»O ti šment« se je Sara prijela za glavo. »Čisto sem pozabila, da imam jutri pisni preizkus iz spoznavanja okolja! Imaš kakšen nasvet zame?«

»Da se čimprej lotiš učenja, ljuba moja Sara,« je rekel ata, Sara pa je samo še pokimala in odhitela.

NALOGA:

*Vprašaj starše, kateri nasveti so jim v življenju najbolj prišli prav.
Morda si katerega izmed njih zapiši.*

13. dan

Mati, svetuj nam

Ata je Sari včeraj povedal zgodbo o prvem čudežu, ki ga je Jezus storil na svatbi v Kani Galilejski. Pogovarjala sta se tudi o tem, kako je v življenju pomembno, da imamo prave in dobre svetovalce.

»In kako ti je šlo včeraj učenje?« je ata brez pozdrava nagovoril Saro, ki se je takoj po šoli nasmejanih lic prikazala na pragu.

»Čudež. Zgodil se je čudež« se je na ves glas zasmejala navihanka. »Učiteljica je pozabila na teste. Mi pa smo tudi modro molčali.«

Ata se je glasno začudil. »Učiteljica je pozabila na teste?! In vi ste kar lepo molčali?«

»Točno tako. No, ja. Najprej smo bili res lepo tiho in zelo pridni. Ves čas smo dvigovali roke in zgledno sodelovali. Potem pa je cela reč postala sumljiva. Učiteljica je pogledala na koledar. Nato je pogledala nas. In še enkrat koledar. In spet nas. Nato je odkimala z glavo in nekaj zamrmrala.«

»In kaj se je zgodilo potem?« je vprašal ata.

»Nič. Pogledala je na uro in rekla, da je zdaj prepozno, da bi začeli s pisanjem in da bi jo lahko na začetku uro opozorili. Potem smo ponavljali in utrjevali snov.«

»Morda bi jo res morali opozoriti,« je rekel ata in Sara se je zresnila.

»Mislim, da imaš prav. A kaj ko smo si vsi želeli, da bi preizkus znanja prestavili. Čeprav si zdaj mislim, da je bila to slaba poteza. Če bi danes pisali, bi imela prost vikend. Tako pa me spet čaka učenje.«

Ata je pokimal. »Ja, tako je s tem prestavljanjem in odlašanjem z delom. Nikoli se ne obnese. Pa se mi zdi, da je tudi Jezus imel v življenju nekaj takšnih

preizkušenj, ki bi se jim po človeško najraje izognil. Tudi v včerajšnji zgodbi je slutiti, da ni bil še povsem pripravljen na pot, ki mu je pripravil Nebeški Oče.« Zdaj se je začudila Sara. *»Misliš, da se je moral posebej pripravljati na to, da bo delal čudeže? Saj to je vendar nekaj najboljšega. Kdo pa ne bi rad delal čudežev? Izpolnjeval želje in pomagal ljudem do sreče?«*

»Veš Sara. Ta Jezusov prvi čudež je bil začetek njegovega javnega delovanja. In z njim tudi težke preizkušnje, na koncu celo veliko trpljenje in smrt.«

Sara je globoko zavzdihnila. *»To razumem. Tudi v življenju ni vedno vse lepo in prijetno... Veš kaj, jaz se zdaj ne bom več izmikala delu. In ne bom odlašala z učenjem. Šla bom lepo domov. Se učila spoznavanje okolja in še prebrala knjigo za domače branje. Da me ne bo naslednji teden spet kaj presenetilo.«*

Ata je bil videti zadovoljen s Sarinim načrtom. Pomignil ji je s prstom naj še malo počaka. Iz shrambe je prinesel steklenico z domačim malinovim sirupom. *»Tega je pripravila še naša mama Minka. Našel sem to steklenico čisto zadaj na polici v shrambi. Saj veš, kako se pripravi malinov sok iz sirupa?«* je vprašal.

»Seveda vem. Malo sirupa, veliko vode. Komaj čakam, da ga pripravim. Tudi Rok in Tadej bosta vesela. Da o mami sploh ne govorim. Veš, mi je rekla, da mi bo danes pomagala pri učenju.«

»No, potem pa le pohiti. Pa previdno ravnaj s steklenico!«

»Hvala za nasvet,« je rekla Sara in si še po poti prepevala pesem:

*Mati, svetuj nam na zemeljski poti,
strma je težka, korak negotov,
preko nevarnosti naj nam pomaga,
tvoja beseda in tvoj blagoslov.*

NALOGA:

Zmoli Zdravamarijo za vse, ki se pripravljajo na sveti zakon.

14. dan

Marija sedem žalosti

Včerajšnji pogovor med atom in Saro je tekel o pravih odločitvah in o začetku Jezusovega javnega delovanja. Pogovarjala sta se tudi o tem, da ni dobro preveč odlašati z delom.

Na sončno majsko soboto se je ata lotil pospravljanja shrambe. Tudi on je odlašal z delom a po včerajšnjem pogovoru s Saro, je zavihal rokave in začel z urejanjem polic. Prepričan je bil, da ima na voljo ves dan. Sara bo verjetno pomagala doma pri sobotnih opravilih, nato pa se bo učila in brala knjigo za domače branje.

Ko se je odpravil v shrambo, mu je postalo tesno. To delo je vedno opravljala njegova žena Minka. Natančno je vedela kje ima vložene kumarice in papriko. Imela je red pri kozarcih z marmelado. V veliki omari je imela predale, kjer je shranjevala suho sadje, orehe, moko in sladkor. Pa tudi kakšna čokolada in piškoti so se znašli tam, za hude čase.

Za hude čase,« je polglasno rekel ata in si obrisal solzo. Tukaj v shrambi je še vse dišalo po njej ...

»*Halooo, je kdo domaaa?*« se je iz veže zaslišal sončen glas.

»*O, kaj pa ti tukaj? Se skušaš izogniti sobotnemu čiščenju?*« je bil radoveden ata.

»*Ravno nasprotno*« je ponosno rekla Sara. »*Doma je že vse čisto in dišeče, pa sem prišla še k tebi na pomoč.*«

»*Kaj pa učenje?*« je vprašal ata.

»*Bo na vrsti takoj po kosilu, ki bo točno ob enih, pri nas doma in kamor moram pripeljati tudi tebe!*«

»*O, kako pa to? Ali kaj praznujemo?*«

»Pravzaprav res. Praznujemo, ker si našel še eno steklenico najboljšega sirupa na svetu. Malinovega sirupa naše mame Minke.«

Atu so se spet orosile oči. *»No, to je pa res lepo. Pridi, pomagaj mi pobrisati prah in zložiti kozarce.«* je rekel ata in ni mu bilo treba dosti čakati.

»Včeraj si rekel, da se je s čudežem v Kani Galilejski začelo Jezusovo javno delovanje. Kaj pa to pomeni? In kje je bila ta čas njegova mati Marija?«

»Jezus je prišel na svet, da bi oznanjal Božje kraljestvo. Da bi kot Božji Sin klical ljudi k spreobrnjenju. Ko je začel javno govoriti o Bogu, se je okrog njega kar trlo ljudi. Velike množice so prihajale k njemu. Bil je kakor ...«

»Influenser!« je vzkliknila Sara. *»Če bi imeli takrat telefone, bi se hoteli vsi slikati z njim.«*

Ata se je nasmehnil. *»Prav gotovo. Glede tega se ljudje nismo prav dosti spremenili. Jezus je bil v svojem času zelo popularen človek.«*

Sara je skrbno zlagala kozarce na police in na glas razmišljala: *»Le kako se je ob tem počutila njegova Mati?«*

»Ni ji bilo lahko. Starček Simeon ji je napovedal, da bo njeno dušo presunil meč bolečin. Zato je ves čas vedela, da Jezusa čaka trpljenje. Jezusovo delovanje je spremljala bolj od daleč in sprejela tudi, ko je Jezus nekoč sploh ni hotel sprejeti...«

Sara je obstala in skoraj izpustila kozarec z marmelado. *»Kako je ni hotel sprejeti? Kaj pa je rekel?«*

»Ko je v nekem kraju učil, so mu prišli povedat, da je njegova Mati zunaj in ga čaka. On pa je odvrnil - kdor namreč spolni Božjo voljo, ta mi je brat in sestra in Mati.«

Sara se je prijela za glavo. *»Uf, težke besede! Misliš, da je potem šel k njej? Jo je objel in ji povedal, da mora opraviti svoje poslanstvo?«*

Ata je medtem pospravil še zadnji predal v shrambi. *»Sveto pismo o tem ne govori. A sem prepričan, da se Jezus velikokrat ustavil pri svoji materi in ji zaupal svoje skrbi.«*

»No, pa sva končala,« je ponosno rekla Sara, *»zdaj pa se bova morala počasi odpraviti na kosilo.«*

»Kar pojdiva,« je rekel ata, *»se bova ustavila še pri vaški Marijini kapelici in zapela kakšno Marijino pesem.«*

NALOGA:

Marija je morala v življenju veliko pretrpeti. Znaš naštetih njenih sedem velikih žalosti?

15. dan

Mati žalostna je stala

Ata in Sara sta včeraj pospravljala shrambo. Pogovarjala sta se o tem, da je Jezusa v javnem delovanju čakalo veliko dela in preizkušenj. Tudi njegova Mati Marija je veliko pretrpela.

Ata Janez to noč ni dobro spal. Med vsakdanje misli so se mešali spomini na minule čase. Ko je zadremal je sanjal o ženi. Stala je na vrtu med gredicami polnimi cvetja in se mu nasmehnila. Potem se je spet prebudil in dolgo ni mogel zaspati. Kako zelo jo je pogrešal. Še dobro, da ima hčer in njeno družino. Koliko veselja mu prinese vnukinja Sara. Ob misli nanjo si je ata Janez oddahnil in malo pred jutrom še ujel nekaj krepčilnega spanca. Zbudilo ga je šele odločno trkanje na vrata.

»Kaj je zdaj, ata? Boš kar spal? Ne greva k maši?« se je navihano namuznila Sara, ko ji je ata med zehanjem odpiral vrata.

»Nisem preveč dobro spal. Še dobro, da si prišla,« je rekel in pristavil lonček za čaj. *»Samo oblečem se in se ti pridružim.«*

Sarin jutranji obisk ga je popolnoma presenetil. *»Kako pa to, da si tako zgodnja? Vem, kako ob nedeljah rada malo dlje spiš ...«*

Sara ga je žarečih oči pogledala in rekla: *»Saj ti pravim, da greva k maši.«* Ata je pogledal vnukinjo, potem na uro in spet vnukinjo. *»Ti greš z mano k maši?«* je nejeverno vprašal.

»In ne samo to!« je navdušeno vzkliknila deklica. *»Tudi ostali pridejo. Vsa družina bo danes pri maši. A ni to lepo?!«*

Ata je skušal skriti ganjenost, ko je pred Saro postavil lonček s čajem.

»Samo zato sem prišla prej k tebi, da bova šla skupaj. Peš. In da mi boš lahko še pripovedoval o Mariji. Veš, včeraj sem pri večerji povedala mami in očetu o

tem, da je morala Marija veliko pretrpeti. Pa tudi o tem, da si ti včasih malo žalosten. Mami je bilo kar malo hudo. Je rekla, da je ta tempo življenja čisto prehud in da smo kar pozabili na tisto, kar je res pomembno.»

Atu so se po licu kotalile debele solze. Objel je Saro in rekel. *»O, kako lepa nedelja. O, kako lep dan.«*

»Če pohitiva, greva lahko po daljši poti,« je slednjič rekla Sara. *»Saj veš, mimo križa pod katerim je Marijin kip. Mi boš zapel tisto pesem o žalostni Mariji?*

Ata si je obul čevlje in oblekel suknjič. Sara je rekla: *»Zelo si čeden ata, ko se takole urediš.«*

Ata se je namuznil in rekel: *»Kako tudi ne, ko pa imam danes ob sebi tako imenitno družbo.«*

Oba sta se nasmejala in se odpravila do cerkve. Nedeljski mir je objemal naravo in posebna spokojnost je kakor blagoslov ovila starega moža in vnukinjo, ki sta korakala po prazni cesti. Ustavila sta se šele ob križu, kjer je ata z žametnim glasom zapel.

*Mati žalostna je stala,
zraven križa se jokala,
ko na njem je visel sin,
ko na njem je visel sin.
V grenko žalost zatopljena
je nje duša prebodena
z mečem silnih bolečin,
z mečem silnih bolečin.*

»Ta pesem je žalostna in vesela hkrati.« je rekla Sara, ko sta nadaljevala pot.

»Kako to misliš?«

»Žalostna, ker je Jezus umrl in njegova mati trpela. In vesela, ker je Marija verovala, da bo Jezus premagal smrt.«

»Dobro razmišljaš,« je rekel ata in še močneje stisnil Sarino roko.

»Tako kot ti...« je nadaljevala Sara. *»Vem, da si včasih žalosten, ker pogrešaš našo mamo. A si tudi vesel, ker veš, da bosta nekoč spet skupaj v nebesih.*

Ata si je že drugič v tem jutru obrisal solze ganjenosti. Pa se je dan šele začel.

NALOGA:

*K Marijinemu oltarčku postavi še znamenje križa in zmoli molitev
O Gospa moja.*

16. dan

Jaz sem otrok Marijin

Vsa Sarina družina je šla včeraj skupaj k nedeljski maši. Sara in ata sta šla peš in sta ob vaškem križu zapela pesem o žalostni Mariji.

Po maši se je družina odpravila domov. Ata so povabili na kosilo in skupaj so preživeli lep nedeljski dan. Po kosilu je Sara prinesla albume s starimi fotografijami. Ata ima res dober spomin in njegove zgodbe so pritegnile tudi Tadej in Rok. Začuda tokratne nedelje nista izkoristila za učenje ali kak kolesarski podvig. Mami je kar žarela od veselja in kar ni vedela s čim bi še postregla. Bilo je že pozno popoldne, ko se ata odpravil domov.

»Ga lahko pospremim?« je vprašala Sara.

»Zadnje čase pa kar naprej tičita skupaj,« se je navidezno hudovala mami in zraven prikimala. *»Kar pojdi. A bodi pred večerjo doma. Da si pravočasno napraviš torbo in greš spat. Saj veš kako težko te je zjutraj spraviti pokonci.«*

»No, danes ni bilo nič težko. Pa tudi izplačalo se je.« je rekla Sara in že sta z atom krenila proti njegovi hiši.

»Si ti predlagala ostalim, da gredo k maši?« je ata vprašal, potem ko ste nekaj časa hodila molče.

»Pravzaprav sem jih prosila. Rekla sem, kako je bilo včasih lepo, ko smo šli vsako nedeljo k maši. In da si res želim, da bi kdaj spet šli. Pa zvečer sem tudi molila zato. In zate sem molila ... Da bi bil še dolgo z nami.«

Spet sta bila nekaj časa tiho.

»To, da si zvečer molila je pa zelo lepo. In tudi poučno mar ne?« je rekel ata in se ozrl po cvetoči zeleni pokrajini.

»Kako to misliš, poučno?«

»Bog nas ves čas uči. Kadar trpimo in smo žalostni nas uči potrpežljivosti. Kadar je lepo in smo veseli, nas uči hvaležnosti. In kadar molimo, nam pokaže, kako zelo nas ima rad.«

Sara je globoko zavzdihnila. *»O, ko bi le bilo učenje vedno tako zanimivo. Komaj čakam počitnice in proste dneve. Veš, tale maj je zelo naporen. Toliko ocenjevanj me še čaka, mene pa samo vleče ven in k tvojim zgodbam.«*

»No, pa je vendarle tudi ta napor pomemben del učenja. Ne samo, da se v šoli pri različnih predmetih naučiš veliko novega. Učiš se tudi pravilo razporejati svoj čas. Učiš se vztrajnosti. In nenazadnje se učiš tudi premagovati ovire. To so pomembne veščine v življenju.«

»Ata, ti imaš vedno prav. Enkrat si bom zapisala te svoje modrosti, da jih bom lahko nekoč razlagala svojim vnukom. A si predstavljaš?«

Ata se je nasmehnil. Sarina domišljija ga je vedno spravila v dobro voljo.

»Ej, tudi jaz sem kot mlad fant velikokrat razmišljal o tem, kako bo, ko bom imel otroke in vnuke. A si nisem niti v sanjah predstavljal, da mi bo Bog poslal takole prikupno in prijazno deklico. Veš kaj si ti?«

»Kaj?« je žarečih oči vprašala Sara.

»Ti si en tak velik Božji dar in Marijin otrok.«

»Ej, ata, to pesem pa poznam!« je navdušeno vzkliknila Sara, ko sta rahlo zadihana sedla na klop pred atovo hišo. *»Zapojva jo skupaj.«*

Jaz sem otrok Marijin.

Bog sam me je izbral.

Devico najčistejšo za mater mi je dal,

Devico najčistejšo za mater mi je dal.

NALOGA:

Obišči ali pokliči svoje stare starše in jim povej kaj lepega.

17. dan

Se smrti ne bojim ...

Ata in Sara sta se včeraj pogovarjala o učenju in izkušnjah. Sara razmišlja o tem, da bi si atove modrosti zapisala in jih ohranila.

»Prinesla sem čisto nov blok in najljubši komplet pisal!« je brez pozdrava oznanila Sara, ko je takoj po pouku prišla k atu.

Ata, ki je že malo pozabil na Sarino idejo, da si bo zapisala njegove misli, je odložil motiko in se popraskal za ušesi. *»Imava kakšno posebno nalogo danes?« je previdno vprašal.*

»Začneva danes in ne veva kdaj bova končala. Morda, ko bo tale blok poln.« je rekla Sara.

»Seveda pa lahko zapisovanje tvojih modrosti tudi počaka. Jaz pa ti medtem lahko pomagam pri urejanju gredic.«

Zdaj se je ata spomnil, kaj Sara namerava in se je sam pri sebi namuznil. *Kolikokrat mu je njegova pokojna žena rekla: »Daj, zapiši to! Zapiši, da ne bomo pozabili.«* Pa si je sam pri sebi mislil: *»Eh, kaj bi to. Toliko bolj modrih ljudi je na svetu, ki znajo pisati.«* Zdaj pa mu je bilo malo žal. Še dobro, da ima Saro... *»Veš kaj, tole delo je za danes končano. Bova nadaljevala drugič,«* je rekel ata in začel pospravljati vrtno orodje. *»Bo kar prav, da danes začneva s pisanjem. Bova vsaj videla, kako nama bo šlo.«*

Sara in ata sta se odpravila v hišo. Ata je na mizo postavil sveže pečeni kruh in orehe. *»Samo preoblečem se. Ti si pa malo postrezi. Pravijo, da so orehi dobri za možgane.«*

Sara je poskočila in hitro vzela blok ter pisalo: *»Evo jo. Prvo atovo modrost. Orehi so dobri za možgane!«*

Ata se je zasmel. *»Ta modrost pač ni moja, je ljudska. Zapiši jo pa le!«*

»Sem vprašala mami, če mi posodi prenosni računalnik, a veš. Sem mislila, da bi tvoje misli kar lepo sproti zapisovala na računalnik. Pa je rekel Rok, da bodo misli zapisane z roko nekoč še bolj dragocene. In je rekel, naj te prosim, da kak stavek ali nasvet napišeš še ti v tale blok. To bo šele dragoceno.«

Ata je pokimal, brez besed vstal in Sara je slišala, da gre po stopnicah na podstrešje. Slišala je njegove korake na škripajočih stopnicah in zelo jo je mikalo, da bi šla za njim. Na podstrešju so police in škatle in v njih vse polno zanimivih starih stvari. Vedela je, da bi jo ata povabil s seboj, če bi želel, da raziskuje skupaj z njim. Toda več kot očitno je šel nekaj iskat. In pri tem je bil raje sam. Tako se je Sara zamotila z urejanjem naslovnice. Z velikimi črkami je napisala naslov: *Atove modrosti*.

Nato je vzela barvice, okrasila črke, narisala rože, drevo in drobnega ptička na veji. Čisto spodaj je z majhnimi črkami napisala svoje ime in letnico 2022. Tako se je zatopila v delo, da skoraj ni opazila, kdaj je ata spet sedel k njej.

»Glej, tole sem iskal.« Ata je položil pred Saro star zvezek z debelimi rdečimi platnicami in modrim robom. Zvezek je bil prašen a že od daleč se je videlo, da je nekaj posebnega. Na njem je z zlatimi črkami pisalo: *SPOMINSKA KNJIGA*.

»Kaaaj? To je tvoja spominska knjiga??« se je začudila Sara. Ravno pred dnevi jim je učiteljica razlagala o tem, kako so včasih otroci prinesli v šolo tak zvezek in so drug drugemu zapisovali lepe misli.

»Noro! Lahko pogledam?« je vprašala Sara.

Ata je pokimal. *»Veš, ta spominska knjiga ni moja. Od mame Minke je. Še iz časov, ko je bila mlado dekle. Ko sva se poročila, je to knjigo prinesla s seboj, kot velik zaklad. Razumela boš zakaj. V njej so zapisane lepe misli njenih staršev, njenih bratov in sester, učiteljev, prijateljev in prijateljic... In tudi moje ...«*

»Ali bom lahko kakšno misel prepisala v svoj blok?« je tiho vprašala Sara.

»Kolikor želiš,« je rekel ata in odprl spominsko knjigo. Na prvi strani je pisalo:

»Marija naj te spremlja vse dni tvojega življenja.

Tako ti mamica želi, da ostala bi pri nji.«

Sara je s prsti zdrsela čez črke na starem papirju. *»To je napisala moja prababica.«* je rekla. *»Kako lepo. Veš kaj, ata. Tole s spominsko knjigo je pravzaprav odlična ideja. Mislim, da bom mami prosila še za en takle blok. Tudi jaz bi rada nekoč imela takšno knjigo spominov...«*

Ata je pokimal in listal naprej. Tudi njega so odnesli spomini in kar nekaj časa je trajalo, preden je rekel: *»Spomini so božji dar. In odsev večnosti.«*

*Jaz sem otrok Marijin,
Se smrti ne bojim.
Na materinem srcu
Najslajše jaz zaspim.*

NALOGA:

Prosi starše za blok ali zvezek, ki bo tvoja spominska knjiga. Na naslovnico zapiši kakšno lepo misel.

18. dan

Še gori ljubezen

Ata je Sari včeraj pokazal staro spominsko knjigo. V njej so zapisane lepe misli iz čisto drugih časov. Saro je še posebej pretreslo dejstvo, da lahko vidi pisavo ljudi, ki so že pokojni.

Sara je komaj čakala, da bo konec pouka. A kaj ko se je dan vlekel kot megla. In kot nalašč se je učiteljica spomnila, da bi za konec šolskega leta pripravili razredno predstavo. Sara rada nastopa in je skupaj s svojimi sošolkami že komaj čakala, na kakšno takšno reč. Ampak, danes ji res ni bilo tega. Ves dan je razmišljala le o spominski knjigi pri atu. Najraje bi ga vprašala, če jo lahko odnese domov in pokaže še mami in Roku in Tadeju. Pa se je raje ugriznila v jezik. Vedela je, koliko ta zvezek atu pomeni in da je verjetno še ves večer prebiral misli in se spominjal. Doma pa je razlagala ostalim družinskim članom o skrivnostni atovi najdbi. Mami je rekla, da se te spominske knjige bežno spomni. In da jo je mama vedno skrbno hranila. Tadej je rekel, da mora to na vsak način videti. Odkar se je bližala njegova matura, se je čisto zresnil. Sara se je čedalje raje pogovarjala z njim in prav ponosna je bila na svojega velikega brata. Rok pa je med prebiranjem novic na pametnem telefonu izjavil, da je treba take reči skenirati in jih ohraniti v digitalni obliki. Tudi ati je prikimal in Sari se dobro zdelo, ker so se spet vsi skupaj pogovarjali.

O, kako si je oddahnila, ko je zvonec naznanil konec šolskega dne. Z jabolkom v roki je skoraj poletela čez šolski prag in se spotaknila ob sošolko.

»Daj no Sara, malo pazi! Zadnje dneve si čisto prehitra. Kam se ti vendar tako mudi? Zakaj ne greš malo z nami na igrišče?« je nejevoljno rekla sošolka Manca.

»Drugič,« je Sara pomahala v pozdrav in že je ni bilo več. Rdečih lic in precej zasopihana je prišla domov. Njen namen je bil na hitro narediti domačo nalogo in se po hitrem postopku odpraviti k atu in spominski knjigi. Prvo presenečenje jo je čakalo že na hišnem pragu. Vrata so bila odprta in kuhinje pa je dišalo po juhi in praženem krompirju. *»Mami, ti si doma?«* je začudeno vprašala.

»Doma. Dopust imam. Pa sem si mislila, da bi malo časa preživali skupaj.«

Sara je bila vesela in žalostna hkrati. Njeni načrti bi utegnili splavati po vodi. Ampak mami je tako redko sredi tedna doma. In še dobre volje. Knjiga bo počakala. Atu pa napiše sporočilo, da pride jutri. Skoraj je že pritisnila tipko pošlji, ko se je iz dnevne sobe zaslišal znani glas. *»Kje si deklica moja. Težko te že čakam.«*

Sara je zavriskala od veselja. Ata je sedel na kavču s spominsko knjigo v naročju. *»Do kosila je še kar nekaj časa,«* se je iz kuhinje oglasila mami. *»Predlagam, da narediš nalogo.«*

Sari ni bilo treba dvakrat reči. Naloga je bila hitro narejena in torba pripravljena za naslednji dan. Medtem so domov prišli še fantje. Vsem so se ob pogledu na bogato obloženo mizo cedile sline. Ata se pokrižal in zmolil molitev pred jedjo. Sari se je zdelo, da je navaden dan postal praznik in še preden je to uspela na glas povedati, je ata rekel: *»Hvala, ker ste si danes vzeli čas. Na današnji dan pred mnogimi leti sva se namreč za mamo Minko poročila.«*

Mami je pokimala in nežno objela ata. Sara je bilo zdaj vse jasno. Atovo iskanje spominske knjige, mamin dopust, skupno kosilo. Postal ji toplo pri srcu. *»Ata, daj nam zapoj tisto pesem, za katero si rekel, da je bila mami Minki najbolj pri srcu...«*

Ata je malo nejeverno pogledal okrog sebe a ko je videl iskreno pričakovanje in toplino svoje družine, je tiho začel. Kaj kmalu sta se njegovemu glasu pridružila še mamin sopran in atijev tenor. Tudi Tadej in Rok sta malo basirala zraven. Sara pa je samo poslušala in si želela, da bi ta trenutek trajal še dolgo.

Še gori ljubezen blažena gospa, še si ti kraljica mojega srca.

Mati ne pozabi me.

Večno jaz ne zabim te. Večno jaz ne zabim te.

NALOGA: *Zapiši si poročne datume svojih staršev in starih staršev ter jih označi v družinskem koledarju.*

19. dan

Ti nebeška zvezda

Pri Sari doma so se včeraj spomnili obletnice poroke mame Minke in ata Janeza. Preživeli so lepo skupno popoldne in Sara je bila hvaležna, da ima družino.

Skoraj do večera so obujali spomine in Sara si je vsake toliko časa kakšen stavek zapisala v svoj blok. Ko so prebirali misli iz spominske knjige je ata razlagal, kdo vse jih je zapisal. Mamina sestra je narisala čudovito vrtnico in pripisala »Zaupaj, a glej komu.« Birmanski boter – mamin stric Tone, ji je zapisal verz: »V življenju in nezgodi prebridkih solz ne toči, v življenju temni dni, le Bogu se izroči.«

Mami je medtem pospravljala kuhinjo, potem pa odšla na vrt. Sari je bilo nenavadno, da se jim ni pridružila pri pogovoru. Oddahnila si je, ko je mami stopila v dnevno sobo z velikim šopkom rož iz domačega vrta. »Ta šopek boš odnesel današnji slavljenki.« je rekla atu. Ata je pokimal in rekel: »To si se pa res dobro domislila. Saj gre lahko Sara z mano?«

»Seveda« je rekla mami, medtem ko Sari ni bilo popolnoma nič jasno, kam bosta šla in kdo je slavljenka. Šele na poti do pokopališča se ji je posvetilo. Šla sta na mamin grob. Ata je zmenjal vodo v vazi in vanjo postavil šopek. Potem je pobožal napis na kamnu in globoko zavzdihnil. Sara je slutila, da se v mislih pogovarja z njo, ki mu je bila nevesta in žena in prijateljica. Opazovala je napis in podobo ob njem. Na črnem marmorju je vklesana tudi Marijina podoba.

»Tudi mama Minka je zelo častila Marijo, ane?« je tiho vprašala.

»Seveda. Marija je bila njena krstna zavetnica in velika priprošnjica. Spomnim se, kako je v vseh velikih preizkušnjah najprej sklenila roke in rekla: Marija pomagaj! In zdi se mi, da je Marija vedno pomagala.«

»Pa ti ni težko prihajati na pokopališče in se spominjati? Meni se zdijo grobovi tako temačni, včasih celo strašljivi.«

Ata se je sklonil k drobnim cvetlicam zasajenim na gredici in odstranil suhe liste. *»Mene pa obisk pokopališča pomirja. Daje mi vedeti, da smo tukaj na tem svetu samo začasno. Pomisli samo na Marijo pod križem. Ko so ji v naročje položili mrtvega sina, je najbolj globoko verovala, da je to samo konec nekega začetka. In začetek novega upanja. Potem, ko so Jezusa položili v grob je v srcu ponavljala besede, ki so jih zapisali preroki in besede, ki jih oznanjal njen sin. In tretji dan...«*

»Tretji dan je Jezus vstal od mrtvih!« je vzkliknila Sara. *»Gotovo je bila Marija takrat najsrečnejša mati na svetu.«*

»Ko je Marija stala pod križem, je bil ob njej apostol Janez. Jezus mu je rekel – glej tvoja Mati in Mariji je rekel – Glej, tvoj sin. In od takrat naprej je Marija tudi mati vseh nas. Pridi, čas je, da greva domov.« je rekel ata in se še enkrat priklonil nad grobom ter se pokrižal.

»Kako to misliš, Mati vseh nas?« je vprašala Sara.

»Marija je naša nebeška Mati. Za vsakega od nas ima del srca. In zato trpi takrat, kadar ne živimo po Božji volji. In ko se priporočamo k njej, je tako, kot da bo prosili svojo mamo. Dobro veš, da mami težko zavrne tvojo iskreno prošnjo. Tako je tudi z Marijo.«

»Zdaj pa že bolje razumem,« je rekla Sara. *»Marija nam s svojim življenjem na nek način kaže kako moramo živeti. Zaupati. Prošiti za Božje varstvo.«* je na glas razmišljala.

»Res je. Marija je kako zvezda na nebu. Po njej najdemo pot in upanje.«

Ata in Sara sta nekaj časa hodila v tišini nato pa zapela:

*Ti nebeška zvezda kažeš meni poti,
vodi ti otroka preko breznov zmot.*

Mati ne pozabi me.

Večno jaz ne zabim te. Večno jaz ne zabim te.

NALOGA: Obišči pokopališče in zmoli molitev za rajne.

20. dan

Angeli lepo pojejo

Sara je za atom obiskala pokopališče. Pogovarjala sta se o Mariji, ki je v naročju držala mrtvega sina in kljub temu ohranila vero v Boga.

»Končno petek!« je z olajšanjem rekla Sara, ko je v poznem popoldnevu prišla k atu. »Ta vikend nimam posebnih obveznosti, le nekaj sprotnega dela.«

Ata se je zasmel: »Dobra pogruntavščina, sprotno delo. Takšno razmišljanje bi tudi meni prav prišlo. Vidiš, nisem več tako rosno mlad in vsako delo mi vzame veliko časa. Na primer tole naše podstrešje. Vse te škatle in police. To bi bilo treba enkrat temeljito pospraviti.«

Sari so se zasvetile oči. »To se mi zdi prav primerno sprotno delo za ta vikend, kaj misliš?« je previdno vprašala. »Lahko bi ti pomagala. Saj veš, da imamo v šoli vsak konec maja akcijo zbiranja starega papirja, pa če bi se kaj našlo...«

Ata je modro prikimal. »Najbrž imaš prav. Starih časopisov in revij najbrž res ne bomo več potrebovali. Mislim pa da morava prej narediti še nekaj drugega.« Vstal je in skupaj sta šla v delavnico, kjer je stala stara omara. »Razmišljal sem, da bi jo obnovil in jo postavil v vežo. Vanjo pa mamino porcelanasto posodo, tisto za posebne priložnosti.«

»Obnovil? Tako, čisto zares?« je bila skeptična Sara. »A ne bi bilo mnogo bolj enostavno, da greš v kakšno trgovino in kupiš novo, samo poglej reklamne kataloge, koliko vsega je na razpolago. Ali pa, ali pa ... rečeš Tadeju in ti naroči omaro preko spleta. Ti samo plačaš in postaviš. To z obnovo ... ne vem no ata, to se mi zdi, tako zamudno...«

Ata se je namuznil. »Zamudno že mogoče. Ampak meni se zdi vredno. Lahko mi pomagaš, če želiš. Začneva jutri zjutraj. Če seveda nimaš preveč sprotnih reči.«

Sara še vedno ni bila povsem prepričana. Stara omara se ji res ni zdela vredna truda. Bolj jo je mikalo raziskovanje po podstrešju. Kljub vsemu je pokimala: *»No prav, če ti tako misliš.«*

»Vidiš, temu pa se reče zaupanje.« je rekel ata.

»Je to spet ena tvojih modrosti,« je že boljše volje vprašala Sara in že začela brskati po svojem nahrbtniku, v katerem je ves čas nosila tudi blok z naslovom *Atove modrosti*.

»No pridi. Bova pojedla malo kruha in marmelade in ti vse povem. Se spomniš, ko sem ti pripovedoval o tem, kako je Marija brezpogojno zaupala v Božjo voljo? In njen Sin Jezus jo to njeno brezpogojno ljubezen in predanost poplačal na najlepši možen način?«

»Le kako? Ji je poklonil kakšno lepo ogrlico? Jo je peljal na potovanje?«

Ata se je nasmehnil. *»Še več kot to. Vzel jo je v nebesa!«*

»V nebesa?! Čisto zares?!«

*»V nebesa. Ko je umrla, jo je vzel v nebesa z dušo in telesom. V svetem pismu beremo, da ni mogel dopustit, da bi trohnelo telo, ki ga je nosilo. Spomin na ta veličastni trenutek praznujemo 15. avgusta in prazniku rečemo *Marijino Vnebovzetje*.«*

Sara je poslušala odprtih ust. *»Saj smo o tem poslušali pri verouku ampak ... da se je to zares zgodilo? Potem Marija sploh ni bila pokopana? Nima groba? Kaj to pomeni za nas? Kakšno so pravzaprav nebesa?«*

»Vidiš, tega pa ne vemo. Ker je vse to zavito v tančico skrivnosti. Ker se je za večno življenje treba resnično potruditi. In ker se tega ne da preprosto kupiti...«

»Aha, razumem. Zdaj gre spet za tvojo omaro. Potruditi. Obnoviti. Ohraniti...« je zavzdihnila Sara. *»Grem opraviti sprotne stvari. Se vidiva zjutraj.«* Sara se je počasi odpravila domov a še lep kos poti jo se spremljal atov glas in pesem:

*Angelci lepo pojejo,
rožo Marijo kronajo.
Kronaj jo kronaj, večni Bog,
Oče in Sin in Sveti Duh.*

NALOGA:

Zamenjaj cvetje v Marijinem oltarčku.

21. dan

Zvonovi zvonijo

Včeraj sta Sara in ata delala načrte za obnovo stare omare. Pogovarjala sta se o tem, da se je za prave stvari v življenju vredno truditi. Ata je Sari povedal tudi, da je bila Marija z dušo in telesom vzeta v nebesa.

V soboto zjutraj je bila Sara navsezgodaj nared za delavno akcijo. Ko so še vsi ostali družinski člani spali, se je oblekla in si pripravila mleko in kosmiče za zajtrk. Zataknilo se je pri iskanju delovnih rokavic. Prepričana je bila, da jih je pospravila v omaro z delovnimi oblačili, zdaj pa jih ni bilo nikjer. Postajala je slabe volje. Zvoki odpiranja in zapiranja predalov in vrat omare, so prebudili mamo. Med zehanjem je poiskala izvor nenavadnih zvokov in našla Saro na robu joka.

»Svoje rokavice iščem. Vem, da sem jih nazadnje, ko smo delali na vrtu, pospravila sem. Zdaj jih pa ni...« je hlipala.

Mami je posumila, da gre za hudo pomembno reč, zato se je izognila očitkom glede pospravljanja in je brez besede začela iskati rokavice. Bile so čisto v zadnjem delu omare in Sara si je vidno oddahnila. Objela je mami in rekla: *»Katu grem. Neko staro omaro bova obnovila in vanjo postavila stari porcelan naše mame.«* Mami je razumevajoče prikimala in pomahala Sari, ki je že stekla čez vas.

»Drama!« je rekla. *»Komaj sva z mami našle moje delovne rokavice.«*

Ata je z odobravanjem pokimal in ji podal kos brusnega papirja. *»Brusi.«* je rekel. *»Vsa zgornja plast mora stran.«*

Sara je bila na moč ponosna, ker ji je ata zaupal tako pomembno delo in se v mislih že bahala pred bratoma. Nekaj časa sta molče delala, zaradi najprej začel kihati ata, nato pa še Sara. *»Morda bi morala omaro prestaviti ven, da se prah*

ne bi toliko kadil.« je ugotovil ata in že čez nekaj trenutkov sta s pomočjo vozička omaro prestavila pred delavnico. Tukaj je bilo res mnogo bolj prijetno.

Ptice so na vejah uprizorile pravi koncert in Sara je bilo kar malo žal, da se je prejšnji dan zmrdovala nad obnavljanjem omare. *»Škoda, ker nimaš kaj več takega starega pohištva. To delo je prav zabavno,*« je ugotovila, ko sta bila skoraj pri koncu. *»Mi pa ne da miru zgodba o Marijinem Vnebovzetju. Kako si lahko tako prepričan, da se je to res zgodilo? Morda pa so si ljudje iz ljubezni in naklonjenosti do Marije to gladko malo izmislili?«*

Ata je za hip prenehal z delom. In tudi ptice so za hip utihnile, kot da bi tudi one želele prisluhni razlagi.

»Povsem razumljivo je, da tako razmišljaš. Ampak, to, da je Jezus vzel svojo Mater v nebesa je verska resnica. Zanj jamči papež kot Jezusov namestnik na zemlji. In kristjani v te resnice verujemo.«

Ptice so z olajšanjem nadaljevale s koncertom. Sara pa je pripomnila: *»Si hotel reči verjamemo...«*

»Verjeti in verovati ni čisto isto, veš. Verjamemo v tisto, o čemer smo prepričani, z našim razumom, s pametjo. Verujemo pa takrat, ko nimamo dokazov, ampak se globoko v srcu zavedamo, da je to res.«

»Zelo zanimivo,« je rekla Sara. To bom morala kasneje, ko ne bom pokrita s prahom, zapisati v najin zvezek. *»Nikoli se ne bom naveličala pogovarjati o Mariji. Njeno življenje je bilo res posebnega.«*

»Kar pa je najbolj zanimivo« je pristavil ata, *»je to, da je Marija tudi po tem, ko je bila vzeta v nebo našla način, kako pomagati svojim otrokom na Zemlji?«*

Sara je prepričljivo pokimala. *»To je pa jasno. Z nebes gleda na nas in nam pomaga.«*

»Pa ne samo to. Marija včasih pride nazaj.« je tiho rekel ata.

Sari je od presenečenja padel brusni papir iz rok. *»Kako to misliš? Pride nazaj?!«*

»Že večkrat se je na različnih koncih zemlje prikazala preprostim, navadnim ljudem. Na primer fatimskim pastirčkom na Portugalskem, ali deklici Bernardki v Lurdu...«

»Prikazala, čisto zares?« se je začudila Sara. »O tem mi moraš povedati kaj več, to je res izredno zanimivo. Še bolj zanimivo kot raziskovanje tvojega podstrešja...«

Ata se je namuznil. »Vsaka stvar ob svojem času. Zdaj si bova skuhalo kosilo. Popoldne prideta Tadej in Rok, ki bosta omaro premazala in polakirala. Midva pa bova medtem pregledala ves stari porcelan in ga očistila. Jutri pa...«

Sari so se zasvetile oči.

»Jutri pa se obeta presenečenje. Še prej pa pesem, ki nas vse skupaj spomni na Marijina prikazovanja v Lurdu.«

*Zvonovi zvonijo, premilo pojo,
častijo preblazeno Lurško gospo.
Ave, ave, ave Marija.*

NALOGA:

Preberi si zgodbo o Marijinih prikazanjih v Lurdu.

22. dan

V nebo se ozirajo tvoje oči

Sara in ata sta se lotila obnavljanja stare omare. Ob delu je ata razlagal o verski resnici Marijinega vnebovzvetja in o tem, da se je Marija v preteklosti večkrat vrnila na zemljo. Za nedeljski dan se je obetalo presenečenje.

Po delovni soboti pri atu je bila Sara pošteno utrujena. Ko se je zjutraj prebudila so jo bolele roke in še vedno jo je sililo na kihanje. Iz kuhinje se je že slišalo živahno dogajanje. Dišalo je po žgancih in kavi.

»Vstani zaspanka. Kmalu se bo treba odpraviti,« jo je nežno poklical ati. *»Zajtrk je že na mizi in tudi ata je že tu.«*

»Zajtrk na mizi. Ata je tukaj?« je momljala Sara. *»Kaj se dogaja?«*

»K maši gremo.« je odgovoril ati med odgrinjanjem zaves, ki so v Sarino sobo spustile pramen sončnih žarkov.

»K maši? Po zajtrku? Čudno...« je rekla Sara in se le s težavo dvignila izpod odeje.

»Danes ne gremo v našo cerkev,« je pomežiknil ati in Sarina utrujenost je v trenutku izginila. V rekordnem času je bila umita, oblečena in nadvse dobre volje za kuhinjsko mizo. *»Torej gremo na izlet?«* je veselo vprašala.

»Pravzaprav na romanje.« je rekel ata. *»Saj sem ti včeraj obljubil presenečenje, mar ne? In ker se že ves maj pogovarjava o Mariji in njenem življenju, se mi je zdelo prav, da gremo vsi skupaj tudi na romanje.«*

Sara je gladko spregledala, da je Rok rahlo zavil z očmi, Tadej pa ga je dregnil in rekel: *»Bomo molili tudi zame in za mojo maturo.«*

Vsi so se nasmejali in z molitvijo začeli zajtrk. Potem so sedli v avto in Sara je bila najsrečnejša, ker je lahko sedela pri atu. Upala je, da bo pot čim daljša in da se bosta lahko ves čas pogovarjala.

»Lahko najprej zmolimo za srečno pot?« je vprašal ata, potem ko so se odpeljali z dvorišča. Rok je snel slušalke z ušes in skupaj so zmolili Očenaš in Zdrava Marijo.

Po molitvi sta se ati in mami zatopila v pogovor o tem, kdaj so nazadnje kam skupaj potovali, Rok in Tadej sta si nadela slušalke in se potopila v svoj svet. Sara pa se je stisnila k atu in rekla: »Mi boš povedal, kam gremo?«

»Z veseljem. Na Brezje gremo. To je naša slovenska božja pot, kraj številnih molitev in milosti. Podobi Matere Božje, ki jo boš videla tam, rečemo Marija Pomagaj.«

»Hej, a ni tako vzkliknila mama Minka, vsakič, ko je potrebovala Božjo pomoč?« je z navdušenjem vprašala Sara.

»Prav res. Dober spomin imaš! Zato pa ti tako z veseljem pripovedujem, ker vem, da si boš veliko zapomnila in nekoč tudi ti pripovedovala svojim otrokom in vnukom.«

Sari je postalo toplo pri srcu. »Povej mi, zakaj se Marija na Brezjah tako imenuje?«

»V glavnem oltarju v cerkvi na Brezjah je zavetnik sveti Vid. Kapelico v čast Mariji Pomagaj so zgradili leta 1800, nekaj let pozneje pa je znani slikar Leopold Layer naslikal podobo milostne Matere Božje, ki jo poznamo še danes. Po molitvah pred njeno podobo so se zgodila ozdravljenja, srečne vrnitve iz vojske in drugi čudeži. Še danes Slovenci z velikim zaupanjem romamo k Mariji in ji izročamo naše družine in ves narod.«

Sara je očarano poslušala in si obljubila, da bo tudi zgodbo zapisala v svoj blok, ki je postajal vse večja zakladnica misli, pregovorov, spominov in zgodb.

»Marija pa res vse zmore,« je polglasno sklenila pogovor in predlagala: »Zapojeva še enkrat tisto pesem iz Lurda?«

»Dajva,« je rekel ata in zvok avtomobilskega motorja je preglasil njegov žametni glas. Ni dolgo trajalo, ko so se v odpevu pridružili še ostali.

*V nebo se ozirajo tvoje oči,
po Bogu naj vsako srce hrepeni.
Ave, ave, ave Marija.*

NALOGA:

Poznaš kakšno romarski kraj blizu vaše župnije? Razišči njegovo zgodbo.

23. dan

Kraljica venca rožnega

Sarina družina se je na sončno majsko nedeljo odpravila na romanje na Brezje. Ata Janez je Sari pripovedoval o tem, da se je na priprošnje Marije Pomagaj zgodilo že veliko čudežev.

Nedelja je kar prehitro minila in Sara se je v ponedeljek zjutraj odpravila v šolo z rahlim cmokom v grlu. Malo preden so prišli domov se je namreč spomnila, da bi se morala naučiti še besedilo za šolsko predstavo. Čisto je pozabila. Ata je opazil, da zaskrbljena, vendar je ni želel še bolj vznemirjati. Ko je videl, da je zadremala na njegovem ramenu, je vzel iz žepa rožni venec in se zatopil v molitev. Ko so se poslavljali, je Sara zagledala atov rožni venec. »*Mi ga posodiš?*« je zašepetala. »*Nujno ga potrebujem. Vrnem ti ga jutri popoldne.*«

Ata ni želel ugovarjati. Mu bo že pojasnila, si je mislil. Tako je Sara že navsezgodaj korakala proti šoli in pod prsti v žepu prebirala jagode rožnega venca. Skušala se je spomniti vzklikov skrivnosti pred desetkami a se v silnem vznemirjenju ni mogla spomniti nobene druge kot »*ki si ga Devica rodila.*« Do šole je zmolila tri desetke in upala, da učiteljica ne bo preveč slabe volje, ker je pozabila na besedilo. Med dnevom je skoraj pozabila na skrb, dokler ni učiteljica naznanila, da bodo po pouku vaje za predstavo. Sari se je kar zameglilo pred očmi. Spomnila se je na to, kako je vso soboto preživela pri atu, kako lep in sproščen je bil nedeljski dan in kako povsem je pozabila na to reč. Nenadoma se je spomnila še ene skrivnosti rožnega venca. »*Ki je svetega Duha poslal*« si je zašepetala v mislih in prsti so spet zdrseli čez atov rožni venec.

Po pouku so se vsi nastopajoči zbrali na šolskem odru. Sara si je želela, da bi postala nevidna. Pa tako si je želela te glavne vloge ... Učiteljica jih je razporedila po odru in rekla: »*Danes bomo imeli bralno vajo. Skušajte se zares vživeti v besedilo in ga čim boljše interpretirati. Do prihodnjega tedna pa se boste skušali besedilo že naučiti na pamet.*«

Sari se je odvalil velikanski kamen iz srca. Pri bralni vaji se je zelo potrudila in učiteljica jo je pohvalila za vnemo. Polna zanosa je takoj po vaji stekla do atove

hiše in obstala od začudenja. Vrata so bila zaklenjena. Vrata v delavnico zapahnjena. Polakirana omara se je v soncu svetila kot bi bila iz zlata. Stekla je za hišo, na vrt. Nikogar ni bilo tam. Vzela je svoj mobilni telefon in odtipkala atovo številko. Dvakrat je zvonila v prazno, nato je zaslišala nadležni *»številka trenutno ni dosegljiva.«* Sari je srce vse bolj močno razbijalo. *»Kje je? Zakaj se ji ne javi? Imela sta načrte. Povedati mu mora, kako ji njegov rožni venec pomagal v stiski ...«* Roka je samodejno segla v žep in modri kristali rožnega venca so se v odblesku sončnih žarkov zalesketali kot solze. Po licih so stekle solze zaskrbljenosti in bolečine. *»Ata, kje si?«* je rekla skoraj naglas, ko je skoraj tekla domov. Nikogar ni bilo doma. V kuhinji na mizi jo je čakal listek. *»Sara, pokliči me, ko prideš domov. Mami.«*

Sara je s tresočimi rokami v imeniku poiskala mamino številko. V drugi roki je še vedno trdno stiskala atov rožni venec. Zvonilo je. Spet v prazno. Še enkrat je pritisnila tipko za klic. Tokrat se je oglasil mamin odzivnik. *»Trenutno sem nedosegljiva. Pokličem vas nazaj.«*

Sara se je sesedla na kavč v dnevni sobi. Kar naenkrat so vse njene skrbi izgubile ostrino. Začela je glasno moliti rožni venec. *»Ki je od mrtvih vstal!«* Molila je zaprtih oči in tesnoba je počasi popustila. Skoraj ni slišala glasbe, ki je naznanjala telefonski klic. Bila je mami.

»Hej, Sara. Oprosti. Prej nisem mogla. Pri atuu sem, veš... V bolnici je. Operirali so mu srce. Zdaj čakam, da pride zdravnik in mi pove, kako je z njim. Ati prihaja domov. Bosta skuhala kaj preprostega... Se slišiva.«

Sara sploh ni prišla do besede. Ko je odložila telefon, si je ponavljala besede. *»Ata. Bolnica. Operacija. Srce.«* Nato je z otroško vero molila naprej. Zaspala je na kavču in se zbudila šele, ko jo je ati potrepljal po rami. *»Sara. Sara. Mami je na telefonu,«* je rekel in ji podal telefon. Mamin glas je bil miren in veder. *»Hej, Sara. Ata je v redu. Pravkar se je zbudil, rad bi te slišal.«*

Sara so oblile solze olajšanja: *»Ata. Ata moj. Samo, da si dobro. Molila sem zate. Na tvoj rožni venec.«* Nastala je tišina.

»Zlata moja Sara,« je slednjič s slabotnim glasom rekel ata, *»Kmalu bom doma.«*

Mami je še rekla: »Sara, vidiva se zjutraj. Nocoj ostanem pri atu« in prekinila klic.

Tisti večer Sare ni bilo treba priganjati k večernim opravilom in spanju. Poslovala se je od atija in bratov, mami napisala sporočilo za lahko noč in zaspala z rožnim vencem. Sanjala je, da z atom prepevata pesem:

*Kraljica venca rožnega,
naj celi svet ti hvalo da,
je človek star že ali mlad,
naj rožni venec moli rad.*

NALOGA:

Ponovi skrivnosti veselega, žalostnega, častitljivega in svetlega dela rožnega venca.

24. dan

Marija Mati moja

Sara je včeraj spoznala moč molitve rožnega venca. Popoldne je sledil šok. Ata ni bilo doma. Odpeljali so ga v bolnico na urgentno operacijo srca. Proti večeru sta se slišala po telefonu in Sara je pomirjeno zaspala.

Sara se zbudila prej kot običajno. Prisluhnila je glasovom in se spraševala, ali je mami že prišla domov. Najbolj pa jo je zanimalo, kako je ata. Najraje bi ga kar poklicala a se je zavedala, da to ni ravno najboljša ideja. Sklenila je roke in na glas rekla: »*Marija Pomagaj*«. Ob tem se je nasmehnila in si mislila, če bi jo ata videl in slišal, bi spet povedal, da je čisto podobna stari mami.

Hitro je vstala, se oblekla in se razveselila sveže pečenih palačink v kuhinji.

»*Le kdo se je tako potrudil?*« je pomislila in zagledala Roka, ki je iz shrambe prinesel še kozarec vloženi česenj.

»*Sem mislil, da ti bo teknil en dober zajtrk;*« je rekel in jo povabil naj sede. »*Ati in Tadej sta šla že zgodaj zjutraj v službo in šolo. Mami pa se ravnokar pelje domov iz bolnice. Rekla je, da je ata mirno zaspal in da bomo šli na obisk popoldne. Če bo mogoče.*«

Sara si je namazala že drugo palačinko in se čudila Rokovi prijaznosti in ustrežljivosti. »*Veš, tudi mene skrbi za ata. On je taka legenda. Sploh si ne predstavljam, da ga ne bi bilo. Že brez mame ...*« Roku se je zlomil glas. Sara se je spomnila, kako zelo je bil navezan na mamo Minko. Cele dneve je bil pri njej. Tako kot ona zdaj pri atu ...

»*Ata bo to premagal,*« je rekla odločno. »*Boš videl, da bo.*« Rok je pokimal in ko se so odprla vrata, sta se oba hkrati zapodila proti mami. Vidno utrujena ju je objela, potem pa sedla za mizo. Hvaležno je gledala Roka, ki ji je postregel s palačinkami, v nekaj trenutkih pa je iz njene najljubše skodelice zadišala še kava.

»Sara, boš lahko šla v šolo? Si preveč utrujena?« je vprašala, ko si je malo opomogla.

»Bom šla. je rekla Sara.

»Prav,« je rekla mami. »Odpeljem te in povem učiteljici, da boš šla morda kak dan prej od pouka. Po poti pa ti še povem, kaj se je pravzaprav zgodilo... Tako na hitro je šlo vse skupaj.«

Sara in mami sta sedli v avto in se odpeljali. Vožnja je trajala le nekaj minut in vendar je mami uspelo Sari pojasniti, da jo je ata klical, da se slabo počuti in da bi moral k zdravniku. Za vsak slučaj sta poklicala zdravnika, ki je takoj odredil prevoz v bolnico. Šlo naj bi za minute.

Sara je molče prikimala. Niti pomisliti si ni upala, kaj bi bilo, če bi teh minut zmanjkalo. V žepu je še vedno imela atov rožni venec. Ko se ga je s prsti oklenila, se ji je zdelo, da čuti tudi atovo bližino.

Ko sta prispeli pred šolo, je Sara rekla: »Mami, a lahko še malo počakava v avtu?«

»Seveda, nič se nama ne mudi.« je rekla mami. »Te zelo skrbi, je nežno vprašala?«

Sara je zahlipala. »Saj smo bili še v nedeljo skupaj na Brezjah. Bil je tako vesel in živahen. In dogovorila sva se, da bova postavila omaro in vanjo zložila porcelanaste skodelice. In potem bi šla na podstrešje in našla še cel kup zanimivih stvari. Zdaj pa ...« Sari je beseda kar zastala nekje v zraku. Obrisala si je solze in tiho vprašala: »Bo vse v redu z atom? Se bo vrnil domov?«

Tudi mami si je brisala solze. Ob vsej naglici skoraj ni pomislila, da se takšne zgodbe včasih tudi ne končajo srečno. »Naš ata je zelo pogumen človek. Veliko je že prestal in tudi tokrat mu zelo dobro kaže. Po kosilu grem spet k njemu in obljubim, da te bova poklicala, če bo le pri močeh. Zdaj pa le pojdiva. Rada bi še ujela tvojo učiteljico, preden zazvoni zvonec.«

»Samo še minuto,« je prosila Sara. »Potrebujem pesem.«

»Pesem?« se je začudila mami.

»Atovo najljubšo Marijino pesem. Ata je rekel, da je tudi ti poznaš.«

Sara je s tresočim glasom začela:

*Marija Mati moja, tolažba sladka meni,
siroti zapuščeni v dolini solzni si.
Ko jaz se spomnim nate,
se meni v srcu zgane,
radosti nepoznane,
zapoje mi srce.*

Obe sta prepevali in okrepljeni v skrivnostni povezanosti odkorakali do šolskih vrat.

NALOGA:

Zmoli desetko rožnega venca za vse bolnike.

25. dan

Nebeška Mati moja

Sarin ata je v bolnici, kjer okreva po operaciji srca. Sara ni mogla razumeti, kako hitro se lahko v življenju vse obrne. Tolažbo sta poiskali v atovi najljubši Mariji pesmi.

Sara je komaj čakala, da mine šolski dan. Ker je mami učiteljici povedala, da je Sarin dedek v bolnici, je bila ta do nje še bolj sočutna in skrbna. Na sicer navihan in hudomušen dekličin obraz je legla senca skrbi. Med odmori se je držala zase in premlevala misli. Sošolke so jo previdno vabile k igri, a ji ni bilo do družbe. Ves čas je razmišljala o mamini obljubi, da bo lahko popoldne z atom govorila po telefonu. V mislih je sestavljala scenarije njenega pogovora in čisto preslišala šolski zvonec.

»Sara, Sara!« je zaslišala učiteljičin glas. »Začeli smo z naslednjo uro.«

Sara se je zdrznila in pogledala po razredu. Vsi so že sedeli na svojih mestih. Opravičila se je in začela zmedeno pripravljati pripomočke. Učiteljica je zaslutila njeno stisko in predlagala: *»Mogoče pa bi nam zdajle vsem skupaj prijalo malo svežega zraka in gibanja. Gremo na sprehod!«*

Učenci so se razveselili in se navdušeno odpravili proti garderobi, da bi se preobuli.

»Bo tako v redu?« je učiteljica vprašala Saro, potem, ko sta se med zadnjimi odpravili iz razreda. Sara je hvaležno pokimala. »Te zelo skrbi za dedka?« je vprašala učiteljica in Sara je spet prikimala. »Naslednjo uro bomo imeli slovenščino. Lahko mu napišeš pismo, ki ga bova potem skenirali in poslali mami kot elektronsko pošto. Ko ga obišče, mu bo pokazala in prebrala tvoje pismo. Gotovo bo vesel.«

Sarin korak je postal lahkotnejši in na sprehodu se je z Manco pogovarjala o šolski predstavi. *»Všeč mi je, ker besedilo ni zahtevno in ker se na vajah*

zabavamo,« je rekla Manca. »Gotovo tudi ti komaj čakaš nastop. Sploh, ker imaš glavno vlogo in ker ti gre res dobro.«

Sara se je nasmehnila prijateljici in pomislila, da se zadnje čase čisto premalo družita. Manca ji vedno stoji ob strani in jo tolaži. Ona pa je zadnje čase mislila samo nase in na skupne projekte z atom. *»Kaj pa če bi kdaj popoldne prišla k meni in bi se skupaj učili besedilo?«* je vprašala Manca.

Sara je razveselila a v istem hipu skoraj ustavila korak. *»Bom vprašala mami... Veš, naš ata je v bolnici...«* Manca je sočutno pokimala in rekla: *»Prepričana sem, da bo vse v redu.«*

Sprehod je kar prehitro minil in učiteljica je učence povabila, da pri uri slovenščine napišejo seznam stvari, ki so jih videli na sprehodu. Sari je prinesla posebno lep papir svetlo modre barve in ji pomežiknila. Vsi so se lotili dela. Sari so besede kar same tekle na papir.

»Dragi ata.

Zelo sem se prestrašila, ko sem izvedela, kaj se ti je zgodilo. Upam, da so zdravniki dobro opravili svoje delo in da se kmalu vrneš domov. Zelo te pogrešam. Tvoj rožni venec imam ves čas pri sebi. Pozdravi se čimprej. Rada te imam. Tvoja Sara.«

Nato je ob robu narisala še nekaj atovih najljubših rož. Šopek šmarnic in vrtnice. Ko je zazvonil zvonec, je list odnesla učiteljici. Ta je odšla v kabinet in se z listom vrnila nazaj. *»Tako,«* je rekla. *»Ta list spravi v mapo in ga ohrani za spomin. Jaz pa sem kopijo že poslala na mamin elektronski naslov. Zdaj pa hitro na kosilo in domov.«*

Sara je pri kosilu sedla k Mancini in spet sta klepetali o vsakdanjih stvareh. *»Greva skupaj domov?«* je vprašala Manca. *»Lahko grem s teboj do znamenja.«*

Sara je bila vesela sošolkine prijaznosti in družbe. Še bolj pa je bila vesela, ker je vedela, da tudi Mancini molitev in vera veliko pomenita. *»Poznaš tole pesem?«* je pri znamenju Sara vprašala Manco in zapela prvo vrstico atove najljubše: *Marija mati moja.*

»Seveda poznam« je rekla Manca. Tudi moji mami je zelo pri srcu. Nekaj časa sta molče stali ob znamenju. Potem pa polglasno zapeli. Sari se je zdelo, da jo ata posluša in se ji smehlja.

*Nebeška Mati moja!
Ob tvoji roki roma
po poti tja do doma naj varno tvoj otrok.
Ob koncu pa Marija
naj umrem v ljubezni tvoji,
končani bodo boji,
pri Tebi bom doma.*

Sari so solze zalile obraz. »Bojim se, da bi ata umrl ..« je zahlipala. Manca jo je molče objela in jo pospremila do doma.

NALOGA:

Napiši pismo ali pošlji razglednico nekemu, ki ga že dolgo nisi videl.

26. dan

O Marija moje želje

Sarin ata je še vedno v bolnici. Včeraj mu je Sara s pomočjo učiteljice poslala lepo pismo. Ob pogovoru z Manco je spoznala, kako pomembni so v življenju pravi prijatelji.

»Atovo stanje je stabilno.« je sporočila mami, ki je edina lahko obiskala ata. Ker si v bolnici res ne želijo dodatnih težav in morebitnih okužb s korono, so druge obiske odsvetovali. Sara je bila zmedena. Kar nekako je upala, da bo lahko šla na obisk in da bo kmalu spet vse po starem.

»Kaj to pomeni, stabilen?« je vprašala atija, ki je že tretjič ta teden kuhal makarone. Tadej se je trudil s pripravo solate, Rok pa je bil spet pozen zaradi treninga.

»Stabilen pomeni, da je v redu glede na situacijo.«

Sara je globoko zavzdihnila. *»V redu glede na situacijo. To je kar nekaj. A je v redu ali pa ni v redu. Nekaj vmes ne obstaja. To je tako kot z makaroni. Ali so kuhani ali pa niso kuhani...«*

Ati se je nasmehnil. *»Imaš prav in nimaš prav. Tudi pri makaronih ni čisto preprosto. Zato, ker imamo ljudje različen okus. Eni imajo radi ravno prav kuhano, eni skoraj razkuhano in tretji al dente.«*

Zdaj je Sara zavila z očmi. *»No ja ati. Tale tvoja filozofija me ne prepriča. Ali lahko pokličeš mami in jo vprašaš, kdaj bom lahko videla ata ali ga vsaj slišala.«*

»Ne morem« je bil kratek ati. *»Zdajle kuham makarone.«* Sara se je sama pri sebi čudila, ker ni bila vajena atijeve odrezavosti. Vendar ni sitnarila dalje. Medtem se je oglasil še njen telefon. V upanju, da je mami, je hitro pogledala na zaslon. Bila je Manca. Pisala je, da jo vabi na popoldansko učenje in da je njena mami pravkar zamesila za pico. Uf, to pa je bila skušnjava. Tretjič ta

teden makaroni ali slastna pica. Sara ni vedela, kako bi to reč diplomatsko rešila. Ko je ravno zbrala pogum, da atija prosi za dovoljenje, je zazvonil atijev telefon. *»Ja, prosim. O... ti si. Seveda. Tukaj je. Pravzaprav že komaj čaka. Vaju dam na zvočnik, a je prav?«*

Sara ni čisto nič razumela. Dokler ni ati svojega telefona postavil na mizo in Sara je lahko čez cel zaslon videla dva nasmejana obraza. *»Mami! Ata! Hej, vidva! Ata, kako si? Joooj, kako dobro te je videti? Kaj pa imaš te cevke? In kakšno zabavno pižamo imaš. Pa ti si frajer kamorkoli greš.«* Sari so besede kar vrele iz ust in ata sploh ni prišel do besede.

»Zelo lepo pismo si mi napisala,« je rekel, ko se je plaz Sarinih besed malo ustavil. *»In kako lepe rože si narisala. Šmarnice. Če boš imela čas, jih pojdi nabrat. Sredi gozda nad mojo hišo je sončna jasa. Tam rastejo in cvetijo ves maj. Če jih boš nabrala, jih nesi še h Marijini kapelici. Saj veš...«* Atu je za hip zmanjkalo sape.

»Seveda bom šla. Marija pomagaj!«

Ata se je zasmejal in rekel: *»Je pa danes tudi velik praznik, Vnebohod. Če bi bil doma, bi šel gotovo k maši...«*

»Bom šla pa jaz,« je vzneseno vzkliknila Sara. *»Bom šla za oba. Zate in zame.«*

Ati je dvignil kuhalnico v znak, da se bo tudi on pridružil Sari, pa tudi Tadej je odločno prikimal in načrt je bil narejen. Ko so se poslovili od mami in ata, je bilo kosilo nared. Ob pogledu na slastno tunino omako, je Sari postalo žal, da se je zmrdovala. Za hip se je opravičila in se vrnila takoj, ko je Manci napisala sporočilo. *»Danes ne morem. Šla bom po šmarnice in zvečer k maši.«*

Po kosilu je Sara pomila posodo in že skoraj odhitela v gozd, ko jo je na pragu pozdravil nasmejan Mančin obraz. *»Heej, pa nisi menda hotela po šmarnice brez mene?«*

Deklici sta se prijeli za roke in stekli po stezici med travniki do gozda. Ko sta se vračali vsaka s svojim šopkom šmarnic, je v bližnjem zvoniku zvon že vabil

k maši. Pri znamenju sta k Mariji postavili šopek nabranega cvetja in glasno zapeli.

*Že šmarnice nežne cveto
in vrtnice venec pleto,
da krasnega maja,
se slava obhaja,
cvetlici Mariji lepo.
Cvetlici Mariji lepo.*

Potem sta stekli vsaka na svoj dom z obljubo, da se srečata pri maši.

NALOGA:

Zmoli molitev O Jezus blagoslovi me.

27. dan

O Marija naša ljuba Mati

Včeraj je bil praznik, Vnebohod. Sara in njena sošolka Manca sta šli nabrat šmarnice in zvečer k maši. Sara se je razveselila pogovora z atom, ki okreva v bolnici.

Ko so Sara, ati in Tadej prišli zvečer od maše je bila mami že doma. Bila je utrujena a se ji je že obrazu videlo, da ni več tako zelo zaskrbljena. »Čedalje bolje mu gre,« je veselo rekla. »Danes je že vstal in se sprehajal po sobi. Ko sem prišla na obisk, je medicinskim sestram razlagal o svojem vrtu in o tem, kakšno delo ga čaka doma.«

Ati se je nasmehnil. »Si ga kar predstavljam. Hvala Bogu, da tako hitro okreva. Kaj pravijo zdravniki?«

Mami je navdušeno plosknila: »To pa je najboljša novica dneva. Če bo vse po sreči, gre jutri domov. Samo pod enim pogojem...«

Sara je še bolj pozorno prisluhnila. Tadej pa je vprašal: »Pod kakšnim pogojem?«

»Da bo vsak kak teden vedno nekdo ob njem. Podnevi in ponoči...« je rekla mami.

»Podnevi in ponoči,« je ponovila Sara in si že naslikala urnik, kako se bodo vsi družinski člani izmenjavali pri atu.

»In zato sem mislila, da bi bil naš ata, dokler popolnoma ne okreva, kar tukaj pri nas.«

Ati in Tadej sta se spogledala in se že začela dogovarjati tehnične stvari. »V delovno sobo bomo postavili takšno posteljo, da mu bo udobno. Pa še lep pogled je iz nje na vas in naravnost na njegovo hiško« je rekel ati, medtem ko Sara sploh ni mogla dojeti kaj se dogaja.

»Ata ... ata bo tukaj pri nas? Ves čas? Tukaj. V naši hiši.« je ponavljala in v isti sapi razmišljala, kaj vse bosta skupaj počela, katere družabne igre igrala in katere televizijske oddaje gledala.

»Ne obetaj si preveč,« je tiho rekla mami. *»Ata bo tukaj zato, da si res odpočije in nabere moči. Tale preizkušnja tudi zanj in za njegovo srce ni bila najbolj enostavna. To moraš razumeti.«*

Sara je bila skoraj malo užaljena. Jasno, da razume. Zelo se bo potrudila in še bolj skrbno zapisovala atove nasvete. Zdaj, ko ve, kako hitro se lahko vse spremeni.

Zvečer so hitro odšli k počitku, zjutraj pa se je Sara le s težavo spravila v šolo, potem, ko je videla, da so se odrasli že lotili prenove delovne sobe. Zato pa je toliko bolj hitro pohitela domov, ko je bil pouk končan. V delovni sobi je bilo že skoraj vse pripravljeno. Kotiček z mizo in stolom. Omara za atova oblačila in prostor za posteljo.

»Posteljo pripeljejo jutri,« je rekla mami, ko je videl Sarin izraz na obrazu. *»Hitro naredi nalogo in vse kar imaš za šolo. Potem greva v trgovino po sadje in zelenjavo. Ata si bo gotovo zaželel domače juhe, pečenega krompirja in solate.«*

»Pa kakšne sladice tudi,« je svoj lonček pristavila še mala navihanka. *»Saj veš kako ima rad rolade in kremšnite. Da o čokoladnih piškotih sploh ne govorim.«* Mami se je nasmehnila. *»Že vidim, da bi ga rada malo razvajala. A tudi pri hrani bo moral biti previden.«*

Sara se je pri nalogi zelo potrudila in ni porabila preveč časa. Tudi v trgovini ni bilo gneče in tako sta bili z mami kmalu doma. Ravno sta pospravili vse kar sta nakupili, ko je zazvonil mamin telefon. Klical je ata. Sara je razumela, da sta se pogovarjala o zdravniškem mnenju, pa o odpustnici in oblačilih, za pot domov. To je bilo dovolj veliko znamenje, da je mamina napoved začela uresničevati. Sara je kar poskakovala na mestu in se trudila, da ne bi od veselja zakričala na ves glas. Potem je zaslišala mami, kako jo kliče. *»Sara, Sara, pridi no. Ata bi rad govoril s tabo.«*

Sara je bila v trenutku pri mami. *»Heej, ata. Komaj čakam, da prideš!«*

»Tudi jaz, Sara, tudi jaz.« je rekel ata in se trudil zakriti ganjenost v glasu. *»Jutri imam še neke preiskave in če bo vse v redu, se popoldne že vidiva.«*

»To je res odlična novica. Veš kaj bova počela jutri?« je vprašala Sara in s kotičkom očesa zagledala mami, ki je zaskrbljeno odkimavala.

»Sedela bom pri tebi in ti kaj lepega povedala,« je rekla Sara in pomežiknila mami.

»In veš kaj še,« je rekel ata. *»Zapela mi boš kakšno lepo pesem. Saj veš...«*

»Marijino,« je dodala Sara. *»Eno sem prav danes poguglala zate?«*

»Poguglala! Sara, spet govoriš neko čudno latovščino.«

»Se opravičujem. Poiskala na spletu. Takole gre:«

*O Marija naša ljuba Mati, sprejmi v milostno srce,
verne vse, ki množice jih tvoje,
danes ti priporoče.
O Marija, o Marija,
milostno imaš srce.
K tebi, k tebi, koprnijo
naše misli in želje.*

Ata je ponovil: *»K tebi, k tebi koprnijo moje misli in želje. To si pa dobro poguglala, ljuba moja deklica.«* Sara pa je pesem prepevala še ves večer.

NALOGA:

Nauči se besedilo najljubše Marijine pesmi na pamet.

28. dan

Za Bogom najrajši Marijo častim

Pri Sari doma se pripravljajo, da bo ata prišel iz bolnice. Dokler povsem ne okreva bo ostal pri njih. Sara dela načrte za skupno preživljanje časa. Tudi seznam Marijinih pesmi, ki jih bosta skupaj prepevala.

»Danes je poseben dan,« je Sara že zjutraj razlagala Mancu, ko sta v učilnici čakali na pouk. »Ata pride domov. In ne samo to. Nekaj časa bo pri nas, dokler si povsem ne opomore.«

»Blagor ti,« je rekla Manca. »Moji stari starši živijo zelo daleč. Redko se vidimo in še takrat navadno nimajo časa, da bi se ukvarjali z menoj...«

Sara se je zdrznila. Ob vseh težavah, ki jih je imela, je kar pozabila na sočutje do drage prijateljice. *»Veš kaj, ko se bo naš ata bolje počutil, boš prišla k meni in bova skupaj poslušali njegove zgodbe. Res so zanimive.«*

Manca je prikimala. Preden sta začeli kovati nove načrte je zazvonil zvonec in prišla je učiteljica. Bila je vidno vznemirjena. *»Učenci, ravnatelj mi je sporočil, da bomo našo razredno predstavo odigrali pred celo šolo.«*

»Pred celo šolo?« je završalo v razredu. »In pred starši,« je nadaljevala učiteljica. »In pred starši?!« je spet zašumelo med učenci.

»In to je res velika odgovornost.« je svoj nagovor zaključila učiteljica. »Zato bomo odslej imeli vaje vsak dan po pouku. Od danes naprej.«

Sara se je prijela za glavo. Pa ne ravno danes! Res bi bila rada doma, ko pride ata.

»Sara, je kaj narobe?« je vprašala učiteljica, »Manca pa jo je rahlo dregnila s komolcem,«

»Ne, gospa učiteljica...« je neprepričljivo rekla Sara. »Samo...« Manca jo je spet dregnila s komolcem. Sara je sama pri sebi pomislila. No, evo, spet kompiciram

in mislim samo nase. Saj vaje ne bodo trajale celo popoldne. *»Nič ni narobe gospa učiteljica. Zelo se veselim nastopa... In ... in tudi vaj.«* Zdaj se je tudi Manca oddahnila.

Pouk je hitro minil, vaje za predstavo pa so pokazale, da bo potrebno še kar precej dela in truda, da jo bodo lahko postavili na ogled celi šoli in staršem.

Sara je takoj po vajah tekla domov. Iz kuhinje je dišalo po juhi, Tadej in Rok sta pripravljala atovo posteljo, mami se je vrtela okrog štedilnika.

Ni minilo dolgo časa, ko je na dvorišču zatrobil znani glas atijevega avtomobila. Ata je vidno utrujen in z žarečim obrazom stopil na dvorišče in globoko zajel zrak. Z roko je pomahal proti dolini in polglasno rekel: *»Ljubo doma, kdor ga ima.«*

Ko so sedeli za mizo, prijetno okrepcani z domačimi dobrotami je mami rekla: *»Veš, zdaj boš moral res več počivati...«*

Ata je hvaležno pokimal in rekel: *»Ne bi vam bi rad v napoto... Vsi imate druge obveznosti. Saj bom kmalu čisto zdrav in bom šel v mojo hiško. Vi pa boste prišli k meni na obisk.«*

»Ko bi vedel, kako smo veseli in hvaležni, da si doma,« je rekla mami.

»Za vse bomo poskrbeli, ata« je dodal Tadej. *»Jaz sem zdaj tako ali tako vse dneve doma, ker se učim za maturo. Mi boš pomagal pri učenju slovenščine. Nihče ne pozna tako dobro slovenskih pisateljev, kakor ti.«*

Atu se je dobro zdelo in oči so se mu mehko svetile.

»Jaz pa imam še kar nekaj lanskega dopusta in bom naslednji teden doma. Kaj dobrega bom skuhala in šla bova na sprehod do tvojega vrta.« je rekla mami.

»Jaz pa bom skrbel za nabavo in za obveščanje o vseh pomembnih novicah,« je pristavil ati.

Sara ni vedela, kaj naj reče. Želela si je samo sedeti ob atu v mirnem prepričanju, da je vse v redu. *»Jaz pa ti bom zapela, kakšno pesem,«* je tiho rekla in ga pobožala po roki. Nenadoma je Rok vstal in iz svoje sobe prinesel kitaro.

»To pa lahko naredimo vsi skupaj,« je rekel in po nekaj uvodnih akordih se je zaslišala pesem:

*Za Bogom najrajši Marijo častim,
Mariji čem pevati dokler živim...
Ker Mati je Božja kraljica neba,
za grešnika vsakega milost ima.*

Še mami se je čudila Rokovemu izboru pesmi. »Pridružil sem se animatorjem« je pojasnil s širokim nasmehom na obrazu in ata pospremil k počitku.

NALOGA:

Pomisli, kako lahko ti sodeluješ v domači župniji.

29. dan

Nebeški Gospod je Marijo odbral

Ata je po srčni operaciji srečno prispel domov. Vsa družina je preživela lepo popoldne ob načrtih za skupno sobivanje. Sara spoznava, da je včasih velik blagoslov tudi v odrekanju in prilagajanju.

Sara se je vso noč nemirno premetavala po postelji. Mami je slišala, kako govori v spanju in je nekaj časa posedela pri njej. Potipala ji je čelo in zdelo se ji, da je vroča. »Menda ne bo zbolela.« je zaskrbljeno rekla, ko se ji je pridružil še ati. »Tile dnevi so bili zanj zelo naporni. Šola, vaje za nastop in še vse tole z atom. Zelo jo je skrbelo zanj.«

»Morda se je samo prehladila...« je rekel ati. Sara pa je v sanjah ponavljala. »Cela šola. Starši... Ata je doma. Pssst. Ata počiva. Pssst. Cela šola.«

»Blede se ji,« je rekla mami in ji na čelo položila hladno krpo. Sara se je zdrznila in prebudila. »Mami. Mora me tlačiti.« je skoraj zajokala. »Vse bo v redu, ljubica moja. Samo težke sanje. Si zato, da skupaj zmoliva molitev k angelu varuhu.«

Sara je popila kozarec vode, ki ga je prinesel ati in pokimala. Še pred koncem molitve je spet zaspala. Mami jo je pokrila in tiho odšla. Za hip je postala pred vrati atove sobe. Slišalo se spokojno, enakomerno dihanje. Zdaj je tudi sama začutila težo utrujenosti zadnjih dni.

»Pojdi spat« je nežno rekel ati, »Bom jaz še malo bedel in bil pozoren, kaj se dogaja.« Mami ga je hvaležno pogledala in se odpravila spat.

Jutro je kar padlo v spalnico in prineslo splošno olajšanje. Tako Sara kot ata sta se zbudila že krepko v sobotnem dopoldnevu. Sara bi bržkone še kar spala, če je ne bi Rok začel klicati skozi okno: »No Trnuljčica, le zbudi se. Sicer te bo zbudila kosilnica.«

Sara si je zaspano pomela oči in pogledala skozi okno. Rok je bil pripravljen na majsko košnjo trate. V hipu se je predramila in skočila pokonci. »Ata« je vzkliknila in atiju, ki je ravno prihajal po hodniku skoraj padla v naročje.

»Le počasi,« je rekel, *»tudi ata še dremlje.«*

Sara je čisto potihlo pokukala skozi vrata. Ata je ravno odprl oči. »Pridi« jo je povabil k sebi. »Nekaj pogrešam.« je rekel in Sara se je prestrašila, da bo povedal kaj takega, česar mu ne more prinesiti.

»Pogrešam moj rožni venec,« je tiho rekel. Sari se je zjasnil obraz. V nekaj korakih je bila v svoji sobi in nazaj. Položila je rožni venec v atove dlani in se naslonila na rob postelje.

»Če želiš, lahko kdaj moliva skupaj.« je rekla.

»O, to bi me pa res veselilo,« je rekel ata in se nasmehnil glavam, ki so se druga nad drugo pojavile med vrati.

»Dobro jutro« se je slišalo z obeh stani. *»Si lačen?«* je vprašala mami in poleg ata je prikimalo še nekaj lačnih ust.

Po zajtrku in vseh mogočih domačih opravilih majske sobote, se je vsa družina zbrala v dnevni sobi. Ata je listal po časopisih, ki mu jih je prinesel Tadej in se čudil novicam. *»Ne naprezaj se preveč,«* je rekla mami in postavila predenj skodelico čaja in krožnik sveže pečenih čokoladnih piškotov.

»Ne vem s čim sem si zaslužil, da me tako razvajate.« je rekel ata, Rok pa je s polnimi usti dodal: *»Odkar si tukaj, se vsem nam dobro godi.«* In vsi so se od srca nasmejali.

Kmalu so se razkropili vsak po svojih opravkih. Sara pa je obsedela pri atu. *»Pripoveduj mi spet o Mariji. Toliko lepega si mi povedal o njenem življenju, o tem, kako je trpela, o čudežih, ki so nastali po njeni priprošnji... Še mi pripoveduj.«*

Ata je zajel sapo začel pripovedovati. *»Veš, ko so me peljali v bolnico, je tudi mene postalo strah. Čeprav vem, da se bo tudi moja življenjska pot nekoč*

končala, nisem še pripravljen. Čeprav vem, da mi Bog v nebesih pripravlja mesto, ob vseh, ki so že umrli, sem ga v srcu prosil, da me še malo ohrani pri življenju. In prosil sem Marijo, naj mi da moč, da v času, ki mi je podarjen, naredim še kaj dobrega.»

Sari je postalo toplo pri srcu. *»Samo, da si tu. Hvala Bogu in Mariji.«*

»In hvala tudi tebi. Za tvoje molitve in zato, da si s svojim otroškim zgledom spet vso družino pripeljala k veri. Le poglej, ob nedeljah spet hodite k maši. Rok je postal animator. Ati in mami se bolje razumeta ...«

Sara je vstala in se zagledala v atov obraz. *»Ata, to je to! Zdaj mi je vse jasno. Marija Pomagaj!«* Stekla je ven in poklicala najprej Tadeja, potem pa še vse ostale.

»No, Tadej, zdaj pa jim le povej. Zdaj je čas. Zdaj je res pravi čas!«

Tadej je malo okleval. Pogledal mami in atija, nato pa sedel k atu na kavč in rekel: *»Ata, jaz bi rad postal duhovnik. Vpisal sem se na teologijo.«*

Po licih starega preizkušenega moža so stekle solze. V prostoru je zavladala čista, sveta tišina. Ata je položil svoje roke na vnukovo glavo in tiho rekel: *»Bog te blagoslovi.«* In Sara je na ves glas odgovorila: *»Amen!«*

Ko je zvečer nad hišo in vas legel mrak. Je ata vzel v roke svoj rožni venec in ga molil za vnukovo odločitev. Na koncu pa je tiho zapel:

*Nebeški Gospod je Marijo odbral,
Device in matere slavo ji dal.
V naročju preljubega Sina drži,
za nas ga z ljubeznijo rajsko goji.*

NALOGA:

Zmoli molitev za nove duhovne poklice.

30. dan

Marija skoz' življenje

Včerajšnji dan je bil pri Sarini družini res nekaj posebnega. Ob vsem običajnem sobotnem delu, so si vzeli čas za pogovor in skupen obed. Tadej je razkril svojo odločitev, da postane duhovnik.

To jutro je bila Sara prva pri atu. »Če si utrujen, lahko pridem pozneje,« je rekla, ko je videla, da je odprl oči.

»Ne, ne. Sem že buden. Premišljujem. O tednu, ki je za nami. O včerajšnjem dnevu. O Tadejevi odločitvi. Kako bi bila mama Minka vesela in ponosna. Prepričan sem, da ga bo varovala in blagoslavljala z nebes.« Nekaj časa je bil tiho, potem pa je pogledal Saro in rekel: *»Kako pa si pravzaprav ti vedela, kaj namerava Tadej.«*

»Povedal mi je, da bo študiral teologijo. Pa nisem vsega razumela. Včeraj, ko si mi ti razlagal o življenjskih odločitvah in veri, pa se mi je posvetilo.« je ponosno rekla Sara. *»Zdaj pa moram iti, k maši gremo. Mami ti pripravlja zajtrk in ati bo ves čas dosegljiv na telefonu, če bi ga potreboval.«*

»Ne skrbi« je rekel ata. *»Čedalje bolje se počutim. Morda bi šli po kosilu lahko na sprehod do moje hiše in vrta.«*

»Odlična ideja« je rekla mami, ki je atu prinesla skodelico bele kave. *»Tole je za začetek. Zajtrk te čaka na mizi. Mi bomo hitro nazaj.«*

Ata je vstal in družini pomahal skozi okno. Na koncu vasi se je v soncu lesketala njegova hiša. Na drugi strani so v zvoniku domače cerkve pritrkovalci vabili k maši. Odprl je okno in zaprl oči. Svež zrak in pesem zvonov sta napolnila sobo. Kar naenkrat se je vse zdelo prav in dobro. Tudi to, da je nekaj dni preživel v bolnici in še bolje spoznal vrednoto življenja. Korak je bil čedalje bolj trden in ko je hodil mu ni več primanjkovalo sape. Šel je v kuhinjo, pojedel zajtrk, pospravil mizo in se nato vrnil v svojo sobo. Šele takrat je videl, da je Sara na

njegovi nočni omarici pustila svoj znameniti blok, brez katerega ne gre skoraj nikamor. Milo se mu je storilo, ko je videl s cvetjem in pisanimi barvami okrašen naslov: Atove modrosti. S posebnim spoštovanjem je obračal liste in bral vse, kar je Sara zapisala. Besedila Marijinih pesmi. Modrosti, ki sta jih skupaj odkrivala in otroško iskreno prošnjo za zdravje in srečno vrnitev iz bolnice. Sklenil je, da bo še več in še bolj iskreno molil. Da bo z molitvijo in dobrimi mislimi podpiral družino, ki ga je tako prijazno in velikodušno sprejela k sebi. Kar naenkrat ga je prešinilo. Poiskal je svinčnik in na prazno stran zapisal:

»Draga Sara. Največja modrost se skriva v dobroti srca. V prijaznosti. Sočutju. Tolažbi. Veselju. Odpuščanju. Kdor ima v svojem srcu prostor za Božji navdih, postane živa priča vere in Božje ljubezni. Kakor Mati Marija, ki je verovala, upala in ljubila tudi za vse nas.«

Ata je že skoraj zaprl Sarin blok, ko se je spomnil še na zadnjo pesem, s katero je želel Sari približati Marijo. Zapisal je:

*Marija skoz' življenje, voditi srečno znaš,
ti pelji skoz trpljenje, življenja čolnič naš.*

Ko je odložil pisalo, so se odprla vrata. Družina je prišla domov in hišo je spet napolnila živahnost. Ata je do kosila počival in nabiral moči za popoldanski sprehod. Ko so se končno odpravili, je bil vznemirjen kakor otrok. Imel je namreč poseben načrt. Pot do atove hiše je trajala dlje od pričakovanj. Vsi sosede so ga namreč z navdušenjem pozdravljali in vsak je hotel z njim spregovoriti vsaj par besed. Ko so prišli do hiše, je najprej sedel na klop in si malo oddahnil. Potem so šli na vrt in sklenili, da bo v prihodnjih dneh potrebno pokositi trato, zaliti gredice in opleti plevel. Sara se je javila za mamino pomočnico na gredicah, Rok pa za košenje trate. Ata je šel nato še v hišo. Prosil je, če ga lahko malo počakajo. Vedeli so, da je hiša za ata polna spominov in da potrebuje malo samote. Toda ni trajalo dolgo, ko je prišel ven.

V roki je nosil Marijin kip. Sari je zastal dih. Neštetokrat ga je občudovala in vedela je, da atu še posebej dragocen spomin.

»Z Minko sva ga dobila za poročno darilo od mojega brata, duhovnika...« je rekel. *»Čas je, da dobi svoje mesto v vaši hiši. Za priprošnjo v vašem življenju. Tadej, lahko prosim ti neseš Marijo domov?«*

Atova odločitev je ganila vse po vrsti. Šli so za Tadejem, ki je nosil Marijo, kako v procesiji. Nihče ni pomislil, kaj bodo rekli sosedge, na ves glas so zapeli Marija skoz življenje voditi srečno znaš in do domače hiše se je za njimi zbrala skoraj cela vas.

Marijin kip je dobil častno mesto pod križem v dnevni sobi in Sari se je zdelo, kot da je hiša na novo zadihala.

NALOGA:

Pomisli, kje ima v vašem domu lahko Marijin kip stalno mesto.

31. dan

Le kliči nas venčani maj

Ata je včeraj Sarini družini podaril poseben Marijin kip. Skupaj so zapeli eno najlepših slovenskih Marijinih pesmi z naslovom Marija skoz' življenje.

Sari je bilo kar malo žal, ker se maj izteka. Še dobro, da je zdaj ata ves čas ob njej in da se lahko vsako popoldne in večer pogovarja z njim. In še dobro, da je z njimi tudi Marija. Kako blagodejen je pogled na Marijin kip, ki ne ponazarja samo Marijinega varstva ampak tudi vero prednikov in njihovo predanost Božji Materi.

Ko je Sara prišla iz šole, ata ni bilo doma. Sara je takoj zaskrbelo, pa jo je mami pomirila, da je šel samo na sprehod, do kapelice in nazaj. *»Da se le ne bo preveč utrudil,«* je rekla Sara. *»Obljubil mi je, da bo šel zvečer z menoj na zaključek šmarnic. Gospod župnik je vsem šmarničarjem obljubil sladoled. Ampak jaz se v bistvu najbolj veselim Marijinih pesmi...«*

Mami je komaj sledila Sarinim stavkom. *»Kako pa vam gre s predstavo?«* je spremenila temo pogovora.

»Uf. Še dobro, da vprašaš. Skoraj bi pozabila. Predstava bo prihodnji teden. Saj boš lahko prišla?«

»Seveda,« je rekla mami. *»Tega ne bi zamudila za nič na svetu.«*

Sara je pomislila, da se je tudi mami v tem mesecu zelo spremenila. Ni več tako nervozna. Vzela je dopust in ostala doma pri atu. Spet uživa v kuhanju, pri delu na vrtu, na sprehodih. Iz prijetnih misli jo je zdramil atov pozdrav: *»Hej, pa menda ne sanjaš pri belem dnevu?«* jo je hudomušno vprašal.

»Malo pa že. Nate sem mislila,« mu je vrnila Sara. *»Saj nisi pozabil na obljubo, da greva danes skupaj k šmarnicam?«* ga je vprašala.

»Seveda bova šla. Komaj čakam. Upam, da bo gospod župnik imel kak sladoled na rezervi za nas, starejše Marijine častilce. Uf, a veš, da me je pot kar malo utrudila.«

»Pridi, greva v dnevno sobo. Nekaj bi te rada vprašala v zvezi z Marijinim kipom.« je rekla Sara.

Ata je ljubeče pogledal dragoceno podobo in kar predvideval, kaj ga bo Sara vprašala.

»Povej mi kaj več o tvojem bratu, duhovniku.«

»Pavel je bil tri leta starejši od mene. Že od otroštva naprej je nosil v sebi Božji klic. Ko se je odločil za duhovniški poklic, sta bila oče in mama vesela in žalostna hkrati. V tistih časih duhovnikom ni bilo lahko in vendar je bila njegova nova maša eden največjih dogodkov v naši vasi. Toda Pavel ni dolgo služil Gospodu. Kmalu po novi maši je nevarno zbolel. Do smrti je živel v samostanu, kjer je večino časa molil in prebiral sveto pismo. Kmalu po najini poroki je umrl. A še zdaj me spremljajo njegove besede, ki jih je izrekel malo pred smrtjo. Moli in delaj. Vse drugo ni pomembno.«

»To si pa moram zapisati,« je rekla Sara in šla po svoj blok. Vrnila se je vidno vznemirjena. *»Nikjer ga ni! Če sem izgubila moj dragoceni blok, potem je vse brez veze!«* Ata je spravljivo odkimal: *»Nisi ga izgubila. Pustila si ga na moji nočni omarici.«*

»Uf, še dobro. Ga grem iskat,« je rekla Sara in bilo je malo nerodno, da je tako eksplodirala pred atom. Ko je spet sedela na kavču in odprla blok, je zagledala atovo pisavo in njegove misli, ki so bile namenjene prav njej. Brez besed ga je močno objela in rekla, *»Ne samo najbolj pameten, ampak tudi najbolj prijazen ata na svetu si, da veš!«*

Čez celo stran je zapisala misel *Moli in delaj*, a nekaj ji še vedno ni dalo miru. *»Kaj pa je s pesmijo in prepevanjem Mariji v čast? Mar to nič ne šteje?«* je vprašala.

»O šteje, šteje. In to celo dvojno,« se je namuznil ata, vzel pisalo in zapisal »Kdor poje, dvakrat moli!«

Sari se je obraz razlezel v širok nasmeh. *»O ta je pa zmagovalna. Kar začniva!«*

Ata si je malo odkašljaj in začel:

*Le kliči nas venčani maj,
k Mariji v nadzemeljski raj,
kjer večno veseli,
Mariji bi peli,
o Jezus, to milost nam daj,
o Jezus, to milost nam daj.*

NALOGA:

Zahvali se za letošnje Šmarnice in ohrani dobre sklepe, ki si jih sprejel.

- K O N E C -